Constantin N. Străchinaru

UN MIRE ÎN FLĂCĂRI

editura pim

UN MIRE ÎN FLĂCĂRI

Constantin N. Străchinaru

Constantin N.
Străchinaru

UN MIRE ÎN FLĂCĂRI

Ediţia a II-a restructurată şi completată

Iași
Editura PIM
, 2013

Tehnoredactare și corectare Drd. Gabriela Munteanu Copertă față :„Inspiraţia poetului" de Nicolas Poussin Copertă spate : „Poezia" - Rafael

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale STRĂCHINARU,
Constantin, N.; prefața autorului
Un mire în flăcări
Ediția a II, restructurată și completată
Iași, PIM, 2013
ISBN 978-606-13-1562-8

Toate drepturile de editare aparțin autorului

De același autor :

- Să vorbim și limbi moderne, Iași, Ed. Agora, 1993;

- **Trepte ale devenirii umane** - eseuri, Iași, Ed. Agora, 1996; -

Culegătorul de zări - poeme, Iași, Ed. Agora, 1997;

- **Un mire în flăcări -** poeme, Timișoara, Ed. Marineasa, 1999;

- **Spre mai multă lumină** - eseuri, Iași, Ed. Fides, 2000;

- **Mihai Eminescu și Gustavo Adolfo Bécquer**, Iași, Ed. Fides,

2000;

- **Mari Sărbători, Sărbătoriri, Iubiri, Învățăminte**, Iași, Ed.

Pim, 2011 - poezii, ediția I;

- **Mari Sărbători, Sărbătoriri, Iubiri, Învățăminte**, Iași, Ed. Pim, 2012, ediția a II-a, revăzută și întregită;

- **Din mucenicia Neamului Românesc,** Vol.I., Ed.Pim, 2012;

- **Din mucenicia Neamului Românesc,** Vol.II., Ed. Pim,

2012;

- **Din mucenicia Neamului Românesc,** Vol. III., Ed. Pim,

2012;

- **Amintiri însângerate**, Ed. Pim, Iași, 2013;

- **Cerul iubirii e deschis** - poeme, Ed. Pim, Iași, 2013;

- **Culegătorul de zăr**i - poeme, ediţia a II-a, Ed. Pim, Iași, 2013

Traduceri în limba franceză

- **Ars longa, vita brevis**, poèmes/ Cătălin Anuța, sélectionnés et traduits du roumain par Constantin N. Străchinaru, Iași, Ed. Vasiliana, 2006; **Avant-propos**: C. N. Străchinaru
- **100 POÈMES** de Gheorghe Mihail, București, Ed. Muzeul Literaturii Române, 2006, postfață : Constantin N. Străchinaru

Cuvânt înainte

Un mire în flăcări = mod de a fi în lume, categorie ontologică edificată pe IUBIREA care-i apropie pe oameni ca la nuntă, înveselindu-i, eliberându- i de însingurare, griji cotidiene, îngândurări, temeri, dându-le încrederea în viaţă, în semeni, în viitor, în propriile disponibilităţi, si-nainte de toate, în Dumnezeu.

FERICIREA = starea de mântuire, se află prin preajmă...

Autorul

FIORII ADOLESCENŢEI

Un altfel de
foc
mă-ncearcă pentru
prima oară;
orice pasăre când
zboară
are acces şi la
noroc.

Oare
,
această stare
fierbinte mă
scoate, prin
cuvinte, la soare?!.

Singurel, ocolind
privirile lumii parcă
sunt legat cu un fel
de dulci şi tainice
funii.

Euforie, alchimie...
Cum ai putea să n-
aduni aceste
minuni

ale tinereţii prinsă de
veşnicie?!.

1944

LICEENII
.I.

Fugim după năluca
noastră, ne vrem de-a
pururi împreună; pe
gânduri, seara, la
fereastră, culegem
aurul din lună.

Suntem cuprinşi de-un dor
de ducă, versul ne ghidează
mersul , dialogăm cu
universul,
emoţiile ne
usucă.

Iedul din noi încearcă
saltul, căldurile topesc
omături, ne căutăm
una pe altul
şi ne descoperim
alături.

Sunt fericit că mă
auzi
şi-n dragoste când te

ascunzi!

Iubita mea cu sânii
cruzi, iubita mea cu
sâni rotunzi.

1946

LICEENII .
II.

Iubita mea, cu sânii
mici
ca două rândunele
care prinse în plasă,
dau să zboare cum
zboară-atâtea
rândunici.

Visu-i înalt, doru-i
profund, glasul iubirii
este mut, îndemnul
unui prim sărut
lumini şi umbre îl
ascund.

Totu-i aici, totu-i
acum, un nesfârşit
acum în care, sub
vraja lunii-n flori
tresare al primăverii
dens parfum.

Emoţii, certitudini,
gânduri şi-un altceva
se fac buchet când
dragostea unui poet
scrie în gând aceste
rânduri.

Brăduţii martori... cu ei,
seara
atâtea taine dă prin
spată, şi luna, un
obraz de fată, arde
cum arde
sărutarea.

Plutim, fără să ştim
de noi
şi ne descoperim în
toate câte-s în jur, când
luna scoate sânul de
aur dintre foi.

Tăcerea, seara,
izolarea ne apără
de ochii lumii şi
ne apropie de
marea
minune de sub vraja
lunii.

1946

8

NU VINE IUBITA.....

Fierberea inimii nu se
rosteşte oriunde, oricui
şi oricum;
nu vine iubita.... şi focul
creşte
şi-mi strânge de gât
învăţatul acum.

Legată de vânt cu-n
blestem rostit pe o
mie de chei, inimă, fă-
te ghem
de-a dura pe
urmele ei!

şi zboară ca-n vremi
ursitoare, în zori, când pe
flori, cade rouă, focul din
tine prea dulce mă doare,
rămas pe jăratic, v-aştept pe-
amandouă!

Iaşi, 1947

9

FIULE, SCOALĂ-TE ŞI NU TE MAI TEME...

Scoală-te, fiule, de
dimineaţă! Renunţă la
un capăt de somn!
Viaţa poate să fie mai
viaţă când omul pe
viaţă e domn –

învingătorul nopţii ce
pleacă,
prietenul zilei ce
vine;
cât de frumos încep să-şi
desfacă
zorii comorile lor pe
coline!

La ceasul acesta, pe
plante, o nouă rouă
scânteie: momentu-i
sublim! Ca în Geneză,
timpul, în două,
se rupe şi faptu-i
divin.

Aeru-i proaspăt şi e
subţire;
îţi vine aproape să

zbori;
ce linişte-i, Doamne, în
nemărginire!
S-aude-nfloritul de
flori.

Să ne trezim visători mai
devreme şi vom ajunge cu
mult mai departe; fiule,
scoală-te şi nu te teme
de teme, de carte, de
moarte!

Bohotin, 1947

E VÂRSTA MARILOR ILUZII

Deşi liceul e
aproape
de capăt, trecem
peste jind;
în faţă, infinite
ape –
le întrebărilor se-
ntind.

Sugestii vin de
pretutindeni, suntem
la ultimele teme;
trecut e anul de
Armindeni,
plecăm din clasă mai
devreme.

Abandonăm ce nu ne
pasă, nu avem timp de
amintiri; suntem mereu
cu spada scoasă, purtăm
amnare în simţiri.

Cuprinşi, aprinşi de noi
elanuri,
Mai interogativi la
lecţii,

Ne facem planuri peste
planuri
şi operăm alert
selecţii.

E vârsta marilor
iluzii
cu-aripi la umeri şi la
şolduri, nu tragem linii
la concluzii, deschidem
uşa la imbolduri.

Chemarea care nu ne
minte, dorinţele ce vin
cascadă; păşim desculţi
pe jar, pe ţinte, sărim
de la etaj în stradă;

scurtăm şi timpul şi
distanţa,
uităm de florile din
glastră, şi credem că,
oricum, balanţa
destinului e-n mâna
noastră.

Avem şi vreme şi
idei, iubim
dogorile din vise;
e vârsta-n care
facem chei
pentru-orice porţi şi uşi
închise.

Suntem cu ochii prinşi de
piscuri, înaintăm spre-
amiaza lor, suişul e pândit
de riscuri,
dar riscurile nu ne
dor.

Călcăm, iubito, pe
plictis, pe îndoieli şi,

dacă-ntruna izvorul
dorului e-n vis,
visu-i cu noi,
întotdeauna!

1947

UN MIRE ÎN FLĂCĂRI

E o primăvară plină de
ferestre deschise-nspre
viaţă, viitor şi loc; fiorii
iubirii cu-aprinse căpestre
şi-acute senzaţii de nuntă-mi
dau foc.

M-aprind curios între cărţi
şi visuri şi muzici de plante,
zboruri şi ape; detest
lenevirile de lângă plictisuri
, bacalaureatul este foarte
aproape.

Desiş de proiecte şi de
idealuri, marea vieţii-n faţă –
vastă şi adâncă – sub
nepotolitele istoriei valuri,
în maluri, pe-alocuri, cu vârfuri
de stâncă.

Am învăţat multe dar vreau să
mai ştiu
de ce pe-un versant dealul
e fertil
şi pe celălalt e mâncat
de viu

de-un pustiu de care fuge
un copil

să se prindă-n grabă cu
mânuţa lui
de tot ce-n fiinţă e
dăinuitor şi nu e dator
să dea nimănui
cont de ce nu intră-n orice
viitor?!?.

Emoţii profunde-mi scurtează-
adormitul, caiete se umplu de
sublinieri,
şi tot mai aproape este
infinitul, şi tot mai în
urmă ziua de ieri...

În bănci luminoase, fizic
incomode, în **academia**
acestui liceu,
scriu entuziast
tăinuite ode
închinate dragostei din
sufletul meu.

Pe-acest Vârf cu Dor, ador
universul şi mă las atras de-
ale lui mistere alchimice
care îmi dictează mersul în
înaltul spiritului fără
frontiere...

Ţin cărţile-n braţe ca pe o
mireasă Căreia în mare
taină mă închin; între
restul lumii şi un birou-
masă, **un mire în flăcări
arde senin**.

Iaşi, 1947

DRAGOSTEA

Când iubirea dă în
floare şi emoţiile
suie
pân’ la Dumnezeu şi
soare,
viaţa nu-mi mai pare
şuie.

În ea şi-n
exterior se
revarsă o
lumină care
spală şi alină
drama
întrebărilor.

Dragostea, oricum
o iei,
totdeauna
înnoieşte,
ne hrăneşte, şi-orice
cleşte –
şi rupe dinţii-n
slava ei.

Muzica-i alungă
norii zilelor fără

folos; Doamne, cât
e de frumos
cântecul
privighetorii!..

1947

CONSTRUCŢ
II

Un sens al vieţii s-
ascunde în tot ce omul
poate să vadă; copii,
cu glasuri rotunde,
intră şi ies din livadă.

Se prind de soare, trag şi
desprind fâşii de aur şi,
grabnic, le cară peste
umbrele care s-aprind
în această amiază de
vară.

Rânduiţi câte doi, câte
trei, apucă în braţe
crâmpeie de cer; aceşti
mititei semizei
duc soare şi cer în
atelier.

Urmăresc gestul lor
enigmatic,
mânuţele lor
neînvinse,
pe sub mere, de-acum, de
jăratic, pe sub perele-
becuri aprinse.

Şi văd cum înşfacă
din larg minereul
unui mare noroc; trei
ridică un catarg
în vârf cu o cruce
de foc.

Un mire în

Patru schimburi bat
cu duh
pe-nfipte pietre-n pământ,
nicovale,
raze de soare şi
văzduh, cărat în
braţe, adus în poale.

Temelii apar şi
trepte, multe uşi,
multe ferestre, pe
coloane foarte
drepte, casa râde
ca o zestre...

Este-o casă-aşa
măiastră, ca şi
astrul de pe cer;
sensul ei, dorinţa
noastră într-un
cântec de năier!

Armonii de
fapte vii la
copiii-aceştia
care
vor schimba din
temelii lumea asta
oarecare

şi-i vor da un sens,

poete,
şi-o durată cu-
nţeles;
fructele-or arde ca nişte
planete, iubirea va ieşi la
cules.

1947

SUNT BACALAUREAT

Mă farmecă florile, o vrajă-s
covoarele ogoarelor toate
lucrate cu sârg; dragostea suie
spre zenit soarele, soarele
dragostei date în pârg.

Atâtea proiecte,
atâtea vise
cu ziua de vară merg la
scăldat!... Pe scările casei
cu uşi deschise, parcă-s pe
tronul unui palat.

Aici este satul! Aici sunt
părinţii!...
Aici orice lucru are un
rost! Izvoarele inimii,
izvoarele minţii şi viaţa
copilului care am fost.

Sunt trepte şi trepte... liceu-
napoi rămâne cu-atâtea, de-
acum, amintiri; încep
studenţia..., emoţii mai noi
descopăr în inima primei
iubiri.

Mă farmecă florile, cerul

senin
şi multe aromele din spaţiul
grădinii;
taraful din suflet, de
cântece plin,
mă-ndeamnă să merg pe marea
luminii.

Bohotin, 1947

ÎN VACANŢA DE VARĂ

Trezit de problemele
vieţii, se scoală
devreme românul;
luna intră cu sânul în
fânul argintiu al
dimineţii.

Tăica pleacă la
moară, munca îşi
află răsplata;
închid poarta
după tata
şi mă bucur de vacanţa
de vară.

Dimineţile-s pline de
miez, viaţa-şi
dezvăluie scopul;
trece prin palme
plopul,
un râu suitor de
orez.

Fructele ard în
copaci, atâtea
gânduri mă-ncearcă;
vara gata e, parcă
să coacă pâine şi

cozonaci.

S-aprind pe vârfuri de
dealuri vetrele soarelui-
izvor de lumină; mă duc
la măicuţa-n grădină,
s-o ajut la plivit 1947
idealuri...

PITPALACUL

Dintr-o zare în cealaltă berze vin cu cioc de foc; pasc bobocii şi mă joc cu bobocii laolaltă.
Şi desculţ şi cam zănatic, ghem făcându-mă prin fân, trag cu braţele în sân crudul soarelui jăratic. Prind şi mângâi un gândac, sare-n iarbă-un pitpalac,
şi eu fuga după el mai iute, mai uşurel,
acum ied, acum inel,
când de-o palmă, când de-un cot, când în trei salturi de ciută, până unde cerul tot
cu pământul se sărută: mâna caută-n mohor, pitpalacul dă să iasă, mâinile se fac o plasă
şi-l prind în căuşul lor; îi simt inima cum bate, aripa cum dă să zboare, înspre holdele bogate, îl mângâi pe cap şi spate, şi-i dau drum ul drept în soare ...

1946

SE SIMTE RĂUL INTRAT ÎN CETATE

Între liceu şi
facultate vara îşi
are grijile ei;
se simte răul intrat în
cetate cum recrutează
netoţi şi mişei.

Se schimbă tonuri, se clatină
tronuri, viermii adulmecă
mierea din stup; mijloc de
vară muşcat de zvonuri,
mijloc de secol cu colţi de
lup.

Vremea din ce în ce e
mai slută ţara e fără-un
picior şi o mână; pe
tabla de şah, străinii
mută piesele cum le
vine-ndemână.

Şi numai o clipă dacă las
Cartea, moartea în goluri
intră râzând; cine să ţină
românilor partea
când unii îi cumpără şi alţii
îi vând?

Abia au trecut văpăile
lumii, abia am ieşit dintr-
un altfel de foc, rodeşte
iarăşi ogorul, dar unii
o fac pe nebunii-n bătaie
de joc.

Vând la tarabă, ca pe vechi
rochii, credinţa, trecutul,
limba şi visul; o, neam
oropsit, deschide ochii!
S-apropie noaptea, infernul,
abisul...

Şi cine mai ştie ce va
mai fi, de-ai să ai aer,
apă şi hrană; talpa
iadului va călca peste
zi
şi ziua va deveni toată o
rană...

se vor usca în grădină
copacii, vor seca în
adâncuri izvoarele,
viaţa va fi condusă de
dracii
care strâmbă şi-ntunecă
soarele.

Treziţi-vă, români, izgoniţi
căpcăunii ce vor să vă
cumpere copiii voştri somnul
raţiunii şi-al naţiunii
naşte, ca-n Goya, doar
monştri.

22

IUBIREA ŞTIE...

Tinereţea-i fierbinte, vede-
nainte chiar şi prin lipsuri,
chiar şi prin zid. E
primăvară! Flori se deschid
intrând cu seva crudă-n
cuvinte.

Nelinişstea, grijile,
zefirule, ia-le, du-le sătule
de rău şi de rele; calc pe
tentaţii, adun inele,
umblu, ca romanii, desculţ în
sandale.

Iubirea ştie ca să învie
toate şi totul să meargă
strună.
Hai, domnişoară, şi noi,
împreună, cu dragostea
noastră la cununie!

Aprilie, 1948

23

PRIMA IUBIRE

Atâtea stări
sunt într-o
clipă, şi-ntr-o
aripă atâtea
zări!

Linişti se rup,
porniri sunt
multe; forţe
oculte
îmi umblă-n
trup.

O
presimţire
îşi face loc;
prima
iubire nu-i
orice foc!

Oare-n ce
piept i-atâta
zi?!
Plec, orice-ar
fi,
nu mai
aştept.

Aprilie, 1948

IUBIREA ŞI LEGILE EI

Iubirea nu vrea să-şi
audă numele-n târg
şi la moară; prin a
inimii iarbă crudă,
zburdă ca o
căprioară.

Ca-ntâia oară, pornită la
drum, şi trecând peste
orice hotare, ştie ce
vrea şi nu vrea nicicum
să fie măsurată-n
cântare.

Şi dacă-i nouă şi dacă-i
veche,
iubirea ţine de coduri
nescrise, nu umblă prin
inimă decât pereche şi se
nutreşte cu doruri şi vise.

În viaţa pândită de-atâtea
dezastre, iubirea poate şi
ce nu se poate, singurul
sens al trecerii noastre
prin ceaţa timpului - martor
la toate.

Copou, 7 Mai
1948

25

SUNT ÎNDRĂGOSTIT DE-O FATĂ

Cântă mierlele
odată
cu
privighetorile;
sunt îndrăgostit de-
o fată şi de toate
florile.

Slava lor mă cheamă-
ntruna,
şi chemările mă fac
foarte-ndrăgostit
de luna florilor de
liliac.

Ziua trează de
acum e
ca un invers deschis
unghi;
peste relele din lume
pruncii râd discret spre
unchi...

Sunt şi vârstnici care
cântă, sunt şi tineri
care plâng;
în această lună

sfântă
eu pe toţi la piept îi
strâng.

Inimii, ca
niciodată, îi
plac
sărbătorile;
sunt îndrăgostit de-
o fată şi de toate
florile.

15 Mai 1948

SĂ LEGĂM CĂŢELELE GURII

Omul ar vrea şi n-ar
vrea
să scape de vipera
urii;
ce frumoşi sunt brazii
pădurii care cresc
alăturea!

Multe ne ies pe
dos
când lucrăm împotriva
naturii;
să legăm căţelele
gurii,
şi timpul va fi mai
frumos!

Ştiut e că ziua cu
soare purtătoare e
de noroc; hora
petalelor are un loc
plin de parfum şi
culoare.

Aşezate de jur
împrejur
de-nflăcărate şi dulci

universuri,
petalele-arată ce
mersuri, în viaţă,
sunt fără cusur.

Asemenea pilde sunt
printre noi şi
secundele noastre; un
copil visează să intre
în horă cu-aprinsele
astre.

Penitencirul Caransebeş,
1953.

SIMT CĂ VINE SFÂNTUL PAŞTE

Doamne, chiar de-aş vrea,
nu pot
să mai stau în
închisoare!
Cad obloanele
cu tot
cu lacăte şi
zăvoare.

Zidurile se subţie
ca şi aerul de-
afară; toporaşii
când învie,
primăvara-i
primăvară.

Simt că vine Sfântul
Paşte peste greii
noştri nori; viaţa şi
aici renaşte
ca-n poienile cu
flori.

O emoţie aparte
creşte-n inimi
nesupuse; un poet
gândeşte-o carte

cu lumina Ta,
Iisuse.

Un mire în

Deşi-s valurile-nalte,
noi ne traversăm
povestea cu un zbor
discret, spre alte lumi
şi vremi decât
acestea.

A simţi şi a
trăi
este-un alt mod de-a
cunoaşte;
va veni-ntr-o zi
o zi
cu adevăratul
Paşte...

Vom păşi peste
milenii
înspre alte
emisfere
când vom merge iar la
Denii
şi la Sfânta
Înviere.

Jilava, 1956

BALADA TRIPLEI PEDEPSIRI

Noaptea se-ntindea sub
vasta
boltă ţintuită-n
stele;
el dormea; pe-ascuns,
nevasta
a fugit în dodii cu trei pui
de lele.

Unul şi-a pierdut în prag
cuţitul şi s-a-ntors în
grabă ca să-l ia, dar
cuţitul lui i-a fost
sfârşitul şi-a căzut în el
fără să vrea.

Cel de-al doilea veni după
fârtatul său împotmolit în
coridor; dreaptă, lama i-a
strâmbat ficatul
şi ce grabnic nu l–a mai ţinut nici
un picior!

Nerăbdarea pentru-al
treilea crescu:
şi-n aceeaşi noapte,
neprevăzător, a intrat în

tindă... Hei, acu-i acu!
...şi cuţitul a sărit în el
uşor.
.....
.....

Luna răsărea din creştetul
pădurii, umbrelor, alene,
mişcându-le turma; omul a-
nşfăcat în traistă de-ale gurii
şi-a plecat, doar umbrele mai
ştiindu-i urma.

.....
.....

O, instincte rele! Rău
neistovit! Cum se duc pe apa
sâmbetei talanţii! Şase ochi
au luciul lamei de cuţit;
Prin grădină, o nevastă-şi cară
amanţii...

1956

ORIZONTUL TARE-NCHIS E!

Dau în cărţi şi-mi cade
drum fără capăt, fără
laturi; împrejur s-aud
oftaturi, sfaturile-
noată-n fum.

Trec prin ape
tulburate, iau în piept
pantele-abrupte,
hainele-s pe mine
rupte, vânturile-
ncrucişate.

Orizontul tare-nchis
e ! ca de-atâtea ori
în veacuri, de acolo
ne vin leacuri pentru
rănile deschise.

Cineva în mine scrie
toate-aceste nenorocuri;
Doamne, pe-ale noastre
locuri, oare ce o să mai
fie?...

Jilava, 1956

UN COPIL INTRĂ-NTR-UN ALT UNIVERS

Fantastice lumi cu dusul
invers... Minuni, minuni
fără număr!... Un copil cu
tăşcuţa la umăr intră-ntr-
un alt univers...

Plăcuţa, buretele, plumbul
şi-o carte învelită-n hârtie
albastru închis, viu colorate
imagini şi-un scris,
în primele pagini, cu slovele
sparte.

Ştiam poezii, povestiri şi deja
citeam, socoteam şi spuneam
pe de rost tabla-nmulţirii şi-n
Marele Rost, Doamne, simţeam
respiraţia Ta.

Septembrie cald lumina
Bohotinul, parcă mai altfel
decât acum... Emoţii,
emoţii! Pornit la drum, un
copil îşi urmează destinul.

Aiud, 1957

33

DEPORTAŢII SE-NCUIE ÎN CASĂ

Udă-i cărarea, uscaţi sunt
spinii,
ziua cu seara se-ngână,
norii s-adună ca turma la
stână, speranţa îşi
mângâie crinii.

Mai stau în prag aşa,
până mă-ngăduie-
ngustul luminii; vântu-n
câmpie mână ciulinii
spre Dunărea noastră
bătrână.

Se-ntind arăturile ca-n
lume urile, şi înserarea se-
ndeasă în plasă; vântul
suflă cu toate gurile,
deportaţii se-ncuie în casă.

Schei – Bărăgan, 1957

ÎNTRE ACESTE OGLINZI PARALELE

Câmpia şi cerul – oglinzi
paralele îmi dau o senzaţie
de infinit; apele zilei se-
ntrec să spele pânzele
fânului bun de cosit.

E mijlocul verii!... pâlcuri
de iele, în pielea goală,
joacă-ndrăcit
în aerul fânului bun de
cosit dintre aceste
oglinzi paralele.

Sufletul fuge năuc
după ele cu braţele-
ntinse în infinit;
emoţia ta, copil
fericit, părtaşă-i
visărilor mele.

Schei, 1958

GREA MAI ESTE NOAPTEA ASTA!

Râde-n hăul ei
năpasta sugrumând
orice lumină; grea
mai este noaptea
asta care nu se mai
termină!

Duhuri rele joacă-n
horn, cu funingine
se ung;
pui de viperă cu
corn
sar din horn şi mă
împung.

Scriu o filă şi mi-e
silă şi mi-e milă de
blesteme; lunga
timpului reptilă
peste lume trece-
alene...

Febr.1958, Schei-Bărăgan

DIN BALADA UNUI IAD

1.
În cazan la
Periprava, unde
dracii-şi fierb otrava,
un poet,
numai
schelet
simte cum, întors
pe dos, timpul
veninos
intră până-n
os,
la tăiat de
stuf,
la strâns de
năduf.

2.
Pe unde-a murit
Ahile mai murim şi
noi cu zile: trudă şi
iar trudă,
vănătă şi
crudă;
osândă,
osândă
cu moartea la

pândă.

3.

O, Doamne,
Iisuse
speranţa ce
sus e! rănile
cum dor,
vieţile cum
mor, închise-n
vapor,
cu doruri şi
vise

pe crezuri
ucise!

4.
În simţuri şi-n
gând, teamă ca
nicicând; lacăt
la cuvânt, iadul
pe pământ.

5. Poete,
poete,
aceste
schelete,
azi doar nişte
numere, cândva
frunţi şi umere,
sunt cu lacrimi
aşteptate, de o
mamă, de un frate,
de o soră, de un
tată,
de copii sau de o
fată...

6. Aşteptări...o!
aşteptări fără
drum, fără cărări
şi cu mersul
înapoi- cârtiţe
rozând în noi

anii cruzi, fără
mormânt, tinereţi
cu pieptul frânt pe
un tainic legământ
ce ne-a fost atât de
sfânt!

7.

Ochiul spiritului doar
mă ţine treaz, nevrând
s-adoarmă; umblă-n
locuri,
intră-n
focuri;
umblă-n
timp,
de timp mă-
nghimp- de ocară,
vreme-amară în
vânduta noastră
ţară, năpădită de
lăcuste
din siberiene
puste,
şi din şes spre munte
urcă şi ne-ncurcă, şi
ne spurcă...

8.

Iarna-i iarnă-n lung
şi-n lat, vânturi bat,
vânturi răzbat bacul
izolat,
malu-
nstrăinat.

9.

Dunăre, ah!
Dunăre, vremea-i
încă tulbure,
viaţa-i ca un
mugure gata să
se redeschidă
prin omidă, prin
obidă.

10.

De un timp, poetu-
aude,
dinspre sălciile
ude, cum pe-
ntinderea de apă
gheaţa crapă
idea
l
şi se-nghesuie la
mal
ca şi oile la strungă:
lungă e
povestea!...lungă!...
şi-n istorie, adese
jocul e pe
interese;
cerc
ascuns
ne
nepătruns
peste capul nostru
tuns
şi al unora
popoare fără cap,
fără picioare, în
obiele,
vai de
ele!

11.

Gheaţa de vapor se
freacă... pe tăcute,
câte-oleacă, apa
creşte
şi din
cleşte dă
să scape;
Dumnezeu este pe-
aproape...

Periprava, 1961

MUZICĂ LA IMPERFECT

Savuram „Omături” de Saint
John Perse, continuarea muzicii
la „Ploi”;
era o iarnă caldă, şi-n
univers
legănau garoafe albe
şi moi.

Ninsoarea foşnea ca o
fustă dintr-o mătase
foarte fină; oare ce
suflet nu gustă
muzica lui Chopin, în
surdină?!?

Ochii vedeau, ca-n
piaţă, câte-un
spectacol de gală:
fete căzând pe
gheaţă
în drum spre şi dinspre
şcoală.

Văzul, uneori
pervers,
nu mai ascultă de
noi!

...era o iarnă caldă, şi-n
univers jucau garoafe
albe şi moi.

1962

STRĂINI DE IUBIRE

Când unii se
muşcă şi alţii
se sapă, nimeni
nu scapă
de-aceeaşi
cuşcă.

Şi dacă se
ceartă şi
dacă se vând
şi nimeni nu
iartă nicicum şi
nicicând;

şi dacă se
scurmă şi
dacă se-
mpung până
la urmă
de-a valma
ajung

străini de
iubire,
măştilor
gemeni,
departe de

fire,
de cer şi de
semeni...

1962

FRUMOASĂ-I LORELEY PE STÂNCI

Aprinderea-i ca o
chemare spre câte nu
s-au întâmplat;
iubirea n-are
aşteptare
bate pământu-n lung
şi-n lat,

e-o taină cu izvoare-
adânci, un fel de-a fi
nemuritor; frumoasă-i
Loreley pe stânci de
aur, cântec, vis şi dor!

Ce baie dulce-i în
aceste porniri
celeste ale firii
să crezi că este, ca-n
poveste,
pe creste raiul
fericirii!...

Lin, Rinul vieţii curge
plin la cotituri,
ascunse riscuri, iar
noi, îndrăgostiţi,
vâslim, vrăjiţi de zâna
de pe piscuri.

Şi ziua se îndoaie
cum şerpuie fluviul
între stânci, făcând
iubirii noastre drum
chiar pe sub apele
adânci

aşa ca Loreley, pe
creste-
le de aur şi
bijuterii,
cu cântecul ei trecând
peste- nceputu-
oricărei veşnicii.

1965

INVITAŢIE

Iubita mea, hai la
plimbare! statul în casă-i
ieşire din minţi, uite cum
floarea din teii cuminţi
ne cheamă cu a ei
candoare...

Visările noastre-s făcute să
zboare spre-ale naturii de
aur tăpşane; hai să ieşim,
iubito, la soare,
dintre caiete, cerneluri,
creioane...

De dragostea câmpului nimeni
nu moare când primăvara intră
în vară;
ia cartea şi hai,
iubito, afară la aer, la
viaţă, la soare.

Iaşi, 1965

TU
EŞTI!

Raza care mă străbate din fiece
parte, mierla oprită cu puii pe
creanga din piept, tu eşti!

Tu eşti Totul care mă trece mai dincolo
de moarte când, la icoana spre care
mă-ndrept, ciopleşti-ciopleşti-
ciopleşti…

Şi-aripile care-n adâncuri mi-adună
izvoarele şi norii albaştri care fac
să rodească ogoarele, tu eşti!

Tu eşti – şi parcă zbor când spun - lumina
din soarele care, alungând întunericul,
face loc la mai Marele Spirit ce-mi toarnă
ambrozia rostirii în ceşti.

Iar visul … Ah! Visul cu doruri gata oricând
să răstoarne
atâtea comori în inimă şi de-aici
mai departe,
tu
eşti!

Eu sunt melcul care te-adulmec cu ochii
din coarne, şi pe razele ce-mi întinzi, ca pe

o deschizându-se carte pornesc spre
armoniile tale cereşti.

1965

LA ÎNTÂLNIRE

Aşteptarea e piatră de
moară, neastâmpărul
care întunecă, lipsa de
aer ce-alunecă repede-
n piept şi omoară.

Şoaptele pierd din
contur, mintea şi ea
face cute; întrebările
au chipul mahmur
dorule, nu mai sta, du-
te!

Află, de ce nu
ajunge?
Unde-s aripile ei?
Clipele-s ani şi anii
sunt grei, şi taurul
serii mă-mpunge.

Circul pe un spaţiu redus, ca
o strajă! Nu mai ştiu ce-i
aieve şi ce e himeră; luna, pe
cer, s-arată stingheră
aşa, ca un craniu lucios pe
o plajă.

Dar, iat-o că vine cu-n mers

care scrie
în taină emoţia noastră
divină,
şi noaptea se face atât de
senină!...
...şi rău îmi pare de orice
mânie!

1966

LA (S)CURSURI UNIVERSITARE ÎN 1966

-socialism
(ne)ştiinţific-

Vremea e plină de
plase, Timpul ne
vrea sub călcâi,
colegele mele,
frumoase, copie ca-n
anul întâi.

Monoton dictatoarea
citeşte politiceşte ca
să
ne strângă spiritu-n
cleşte...
Ce plasă, Doamne, ce
plasă!

Acu-i zigzag şi noduri
la aţă;
domnişoară, ce
chef
mai ai să mai coşi la
gherghef aceste
imagini de ceaţă?

A pătruns în
cetate mult

părelnic şi pozã;
pe furiş, în
duplicitate,
fiecare-şi procură o
doză.

Dictatu-i lung şi
inform; şi tare mă
mai dezgustă!..
spiritul meu
neconform
ar pune la cale o
şustă.

Un mire în

O colegă deschide
poşeta,
de parc-ar da cu
zarul,
şi, când să aprindă
bricheta,
se răstoarnă peste bancă
bazarul.

Din întâmplare, lumea
tresare...
Timpul ce hâd e!
Calmă şi
nepăsătoare
inima râde...

fetele
râzând
sar ca nişte
mânze, cum
trecut de prânz e,
mă întorc în
gând.

Las jos toate-
aceste – în fond,
baliverne – şi mă
sui pe creste- le
zărilor eterne.

Constantin N.

Intime, acum-
urile nu mă
mai împung
şi îmi deschid
drumurile
unde vreau s-
ajung.

Tare-s limpezi
apele cerurilor
iar!..
drag îmi este-
aproapele care are
har...

dar undele
sună, las foaia
la fete... vom
râde-mpreună,
mâine, pe-
ndelete...

fug ca să
mănânc ceva
la cantină...
undeva-n
adânc,
mă cheamă-o
lumină...

Constantin N.

1966

50

Un mire în

DRAGOSTEA ÎNTOARSĂ-N URĂ

Masca-i mască! nu te
prinde! ştiu că în iubire se
plăteşte-un cost; dacă
sărutarea ta mă vinde,
jocu-acesta nu mai
are rost.

Lasă vrăjile, zigzagul şi
otrava! m-am obişnuit cu
ele, sunt imun; ce
frumoasă-ar fi putut să fie
slava
dragostei cu care-am vrut să
mă cunun.

Şerpii slăbiciunilor
încoace vin când fetele-
s pe pasul rău;
sărutarea, dacă are
ace, dragostea alunecă
în hău.

Adormisem într-un cântec
liniştit;
vara legăna în ceruri
vaste
când, deodată, m-am trezit cu

Un mire în
un cuţit simultan în suflet şi
în coaste.

Am zâmbit şi m-am uitat
cuminte la atâtea grave
slăbiciuni… apoi, m-am
întors între cuvinte -
lumea lumii mele de
minuni.

Bohotin, 1967

Constantin N.

MĂICĂ, IARTĂ-NE, ÎNAINTE SĂ PLECI!

În inimă se răsuceşte
un cuţit ştirb şi
necruţător!
ajută-mă, Doamne,
să mor
în locul mamei, trup
chinuit.

Face eforturi să
camufleze durerile
care o storc de viaţă;
câtă lumină are pe
faţă! Dragostea ei, ce
mare crez e!

Respiră gheme de
scamă, pleoapele-s puţin
mai lăsate; sunt eu şi
tata, nu-i nici un frate
şi fetele ce nu-s mai, alături
sunt, mamă.

Mâinile-s vinete, braţele reci;
aprind lumânarea, aşa cum
mi-ai spus, candela arde lângă
Iisus.
Măicuţă, iartă-ne înainte să

Constantin N.

pleci!

1967

52

Un mire în

BERZE TRAG PE ZARE DUNGI

Moşul toamnei stă
în văi şi fumează
neguri lungi; fânu-i
aşezat în clăi, berze
trag pe zare dungi.

Freamăte de foi
foiesc în grădinile
din sat; timpul
pare nefiresc,
blonde vânturile
bat.

Pui de nouri plâng
şi fug
c-au vărsat cerneala-
n zări, sângerând se
stinge-un rug ca un
dor rămas pe mări.

Ard trei gânduri ce mă-
ndeamnă,
cu o stare mai
altcum,
ca să plec şi eu la
drum,
în acest sfârşit de

Un mire în toamnă...

1968

Constantin N.

PLOPII APRINŞI

Mai înaltă-i masa cu o carte;
focuri verticale, cum să vă
măsor?!. mai adânci sunteţi
cu-n zbor
şi cu-n dor mai peste
moarte.

Stări de veghe şi
răspuns, păsări ce se
prind la umăr, ca
aripă şi ca număr,
niciodată îndeajuns.

Luminaţi şi mers şi
cale, luminaţi şi
stat şi dus; vrere-n
zale, foc în sus,
reconforturi
ideale.

1969

Constantin N.

54

Un mire în

TOAMNĂ-N SAT

O frunză pătată cu
ceară, trei fire de fân
lângă ea; arsă pe-
alocuri, priveliştea
încearcă-o durută
vioară.

Coji de nuci şi de
pepene, puzderii de
cânepă-n jur, orizontul
se face mai sur,
amintirile-ncep să se
depene.

Se sparg în aripi
păpuşoii,
în colb lăcrămează-un
ciorchine; vântul de seară
tomnatică vine cu
semnele lui şi-ale ploii.

Punctate, în zări
pădureţe, caietele
berzelor pleacă,
în urmă lăsând câte-
oleacă,
de-ngândurare... de
tristeţe...

Un mire în

1970

Constantin N.

STĂRI EMOTIVE

Inima vrea să
petreacă, să uit de
orice urât; parfumul
de tei mă îneacă,
deschei cămaşa la
gât.

Aşa e poetului
scris
să-şi fie lui însuşi
stăpân;
n-am încotro, mă deschei
şi la sân să circul mai liber
prin vis.

Natura-şi aprinde
luminile chiar între
grijile noastre; în tei
ard puzderii de
astre; şi cântă în
ordine-albinile.

O lume de taine şi de
soluţii!... în această
lucrare mirifică,
totul semnifică, totul s-
amplifică,

Constantin N.

de se mină şi
cunoscuţii...

1971

Un mire în

CE BINE E CÂND POŢI SĂ SPERI

Plecată-i vara din
poveşti, căzute-s
acele la ceas,
doar dragostea, care-a
rămas, mai toarnă-
ambrozie în ceşti.

Atâtea gânduri fug
spre ieri!
şi-atâtea caută-
nainte!
ce bine e când poţi să
speri că limba
dragostei nu minte!

Când cerul nu mai e
senin, s-aud
suspinele naturii;
amarul îndoielii chin
îmi bagă pumnu-n cerul
gurii –

Pân’ vine iarna cu
albi nori să îmi
învioreze duhul;
ce-aproape e de noi
văzduhul

Un mire în
când joacă-ale zăpezii
flori!

Constantin N.

Voi respira un aer nou
cu primele ninsori ce
vin; sfârşitul toamnei
e-un lasou,
aş vrea să trec peste-
acest chin.

Precum al cincilea
sezon, după-ntâi
martie, fireşte- până
tot câmpul
înverzeşte, şi
primăvara e pe tron

plină de semne şi
insemne regale şi
împărăteşti,
cu cele mai
prieteneşti
săruturi demne şi
solemne...

Oct., 1971

Constantin N.

Un mire în

DECIZIE

M-am hotărât! Cuvântu-i
sfântul meu legământ: de-
acum să tac! Prea multă
ură-n acest veac
şi prea din faţă bate
vântul.

Dacă-aş putea discret
să trec printre toţi cei
care se ceartă pe
slăbiciuni care nu
iartă
pe nimenea de la
înec,

aş merge mai altcum
decât această goană-
a laşităţii, care, în
inima cetăţii,
ne strânge-n mod perfid
de gât

de nu ai aer şi
nici apă
şi nici mâncare, cât
de cât, aprinde
candela, încât

Un mire în

s-ajungi măcar creştin în groapă.

Iulie, 1971

Constantin N.

DURER
I

Oamenii de rele
roşi îşi duc sufletul
la piaţă; viaţa, de
un fir de aţă,
spânzură cu ochii
scoşi.

Vlăguită lumea
când e de instincte
şi de patimi, sar
hienele flămânde
şi e greu să nu te
clatini.

În oraşe, dar şi-n
sate, viii seamănă cu
morţii; urlă câinii-n
miezul nopţii
de prea multe-n noi
păcate.

Prin mocirle fără
punţi, înotăm ca
prin blesteme; ne
descoperim cărunţi
prea devreme, prea
devreme....

Constantin N.

Unde eşti, copile,
oare,
că ne-am depărtat de
tine?!?...
...doar ecoul, pe sub
zare, trece văi, suie
coline...

Bohotin, 1973

Un mire în

UNEOR
I

Jefuit de vise, este
anevoie
să mai zbori cu mierlele când încep
să cânte;
lecţiile vieţii sunt un fel de
trânte, unele cu voie,
multe fără voie.

Încercări dorite, sau
distribuite,
cu mult înainte de-a ne
naşte, poate;
unele din ele râd şi îşi
dau coate
şi ne-aruncă-n drum vârfuri
de cuţite.

Uneori, de pildă, cum ar fi
acum, chiar şi-o adiere îţi
îndoaie-aripa;
cât de dureroasă este,
Doamne, clipa când cel de
alături te lasă pe drum

sau tăcut, perfid şi, pe
nesimţite, cinic, îţi dă
brânci în hăuri adânci, pe-

Un mire în
actuale stânci
foarte
ascuţite!...

1973

Constantin N.

PE RARĂU

Un portativ cu infinite
linii:
scara-ncercărilor – o
lume
ce dă în raiul surselor
luminii;
suişul cere un efort
anume.

Ajungi un altul deci! şi,
iată- te voievod pe-un
Vârf cu Dor;
la margine de plai un
zimbru cată
al cerului senin
mohor.

Poieni visate..., mai ales
această respirare de-aer
sfânt; fierbinţi îmbrăţişări
ce se-ntreţes cu inima şi
gândul, în cuvânt.

Tac şi privesc: în jos văi şi
vâlcele stau strajă la acest
picior de plai, în timp ce
sufletul înalţă schele

Constantin N.

pentru un templu-al gurilor
de rai.

1977

Un mire în

INTEMPER
II

Ceru-şi pune-
armurile, scânteie
securile, freamătă
pădurile;

fulgere-n
zigzag
săbiile-şi
trag
pe-al muntelui
prag;

câinii stânii
latră ca după
o şatră:
plouă cu
piatră;

norii curg în
ropote, fug
apele-n tropote,
s-aud bătând
clopote;

seara-i şi mai
deasă, vara e la
coasă, noaptea-i
fioroasă;

Un mire în

valea vântură
blesteme
pe sub cerul care
geme într-o vreme,
vai de vreme!

Dochia, 1977

Constantin N.

LA ÎNCEPUT A FOST...

Cunoaşterea-i
întâiul foc
după care omul tânjeşte;
jăraticul nu-l poţi muta în
alt loc dacă n-ai la-
ndemână un cleşte.

Vântul e-n pânzele celui ce-
ntreabă; întrebarea e prima-
ndrăzneală, primul impuls
ce pune la treabă copilul
străin de sfială.

Ochii lui mari şi adânci ca
o zare străbat câmpii fără
capăt – izvor rotind de
izvoare
şi cheie marelui
lacăt.

Dar unde-ajung cu-
ntrebarea ce-o laud de-mi
tulbur simţirea? E prea
adâncă şi-ntinsă marea
universului şi slabă ni-i
firea.

De ce până-acum

Constantin N.

întrebarea

nu a pătruns nepătrunsul?
Copile cu ochii strălimpezi
ca zarea, la început a fost,
totuşi, Răspunsul.

1977

Un mire în

BISERICA DIN ŞURDEŞTI

1.
Stau căsuţele pe pante
ca armatele neînvinse;
Doamne, cerul cât de-
ntins e peste vremi,
oameni şi plante!
Printre toate doar o
cale
suie-agale, vine-n
vale înspre câte-s
ale Tale aşezări
voievodale.

2.
O bijuterie-n
lemn, un
solemn îndemn
şi-avânt
în Cuvânt;
un mister
ţâşnind în
cer dintre
sfinte- le
morminte
culcate
sub
lespezi

Un mire în
pe-ale timpului aripi
repezi,
bătând în
eternitate.

3.
Biserica din
Şurdeşti... suflete,
s-o tot priveşti!
Omule, să te
uimeşti aplecându-
te din trunchi în
genunchi.

4.
Fior
ul
creşte-n
interiorul
cu pereţi din piei
pictate, candele
înmiresmate
şi, de-
aici,
prin geamuri
mici, suie glia
veşnicia,
României lui
Cotruş
şi coloanei lui
Brâncuşi.

5.
Profeţie:
spiritu-n trezvie
ştie că o să

Constantin N.

învie
o mai
vie
România.
..

1978

Un mire în

VARĂ

Calde uleiuri de
soare ne-ajung
şi ne
ung
pe obraji, pe mâini, pe
picioare.

Ziua suie-n
răscruce, limpede
şi înmiresmată;
frumoasă fată
e primăvara care se
duce!

S-apropie vacanţa
mare... timpul, uşor,
e gata de
zbor
spre un spaţiu fără
hotare.

O lume de
visuri...
undeva,
inima
va
găsi ale ei
paradisuri.

Un mire în

Şi voi
rămâne cu
ele, în ele
ca-ntâia
oară;
pasiunile mele vor fi
stăpâne pe sori şi stele
o-ntreagă vară. 1980

Constantin N.

ORIZONTU-I ÎNGUST ŞI OPAC

De undeva, insistent,
cineva
mă-mpiedică să mai râd, să
mai scriu;
nici eu nu mai ştiu cine va
putea să mai străbată-acest
pustiu...

Orizontu-i îngust şi
opac;
cei care intră nu
mai ies;
cad fructele de crude din
copac,
în fabrici plase şi capcane se
mai ţes...

Lumea nu-şi mai află
drumul, pasul e şui,
mersu-i haihui, răul
creşte cu duiumul
trăgându-ne sub talpa
lui.

Apele timpului ca şerpii
alunecă...
Prieteni, de-acum se

Constantin N.

întunecă!
N-ai cum să
fugi, n-ai cum
să scapi de-
aceste slugi
şi de
satrapi...

1980

POETU-I CA PRUNCUL

Poetu-i ca pruncul abia
născut
pe care şi scutecul şi lumina-l
înţeapă;
din depărtare vine
o apă
gata să schimbe prezentu-
n trecut.

Când soarele scoate iarba
afară, mă surprind în
adâncuri neliniştit; regret
că vara are sfârşit
şi-atâtea flori vor trebui să
moară.

Timpul desface, timpul
preface piatra-n nisip şi
nispul în piatră;
în văile timpului se aud
cum latră
dulăii destinului, venind
încoace.

1981

Un mire în

Constantin N.

ÎNTRE VISARE ŞI DOR

Orice-ntrebare are un
nod, Răspunsul este-o
deslegare; înaintează-
ncet spre zare
al gândului
miriapod...

Această de nespus
visare,
la un copil, a dat
în rod
şi de atunci mereu mă
rod atâtea doruri
dulci şi-amare.

Aş vrea să plec, aş vrea
să stau, ceva mă-
ndeamnă şi mă ţine; aş
vrea să cânt o doină, sau
o clipă-n care-ar fi mai
bine.

Mă uit în sus, mă uit
în părţi şi mă întorc
iar între cărţi; între
visare
şi dor

Constantin N.

există un
izvor
cu proiecte
solare...

1982

Un mire în

TAINA CE N-O SPUN ORICUI

Trece o fată cu
umerii goi, surâsul ei
poartă noroc: vara-
ntre fructe şi foi,
o dulce iubire ia
foc.

Taina ce n-o spun
oricui
vine din vis şi din
dor;
în meri, când încerc să
mă sui, mă-mbată
aromele lor.

Soarele-mprăştie
norii, ziua iese din
noapte, livada cu
merele coapte
aşteaptă
culegătorii.

Să ia oricine, să ia
oricât socoteşte că
e necesar;
m-apasă averea cu
un urât

Un mire în
câştig peste noapte-n
bazarul amar...

1984

Constantin N.

MĂRTURISIRE

Nu-mi place nici un
contur; marginile strâng
şi nu-mi plac; prin
dragoste pot să desfac
orice nod şi orice cusur.

Mă uit la un scrânciob prins de
planete:
un prunc se dă huţa
în el;
mă cheamă o
singură sete
să fiu cu această minune
la fel.

Cunosc nemăsura
visărilor mele; sărmanii
albatroşi ce mici sunt!
Fără-ale dragostei vele şi
schele, pământu-ar fi
foarte mărunt.

De aceea văd în
petale
şi-n lacurile de pe vârfuri de
munţi,
iubito, buzele

Constantin N.

tale

şi ochii fecioarelor gata de nunţi.

Un mire în

Visarea le-aduce pe tote
aproape;
trecutul, viitorul, în Eternul
Acum;
nu-mi lărgiţi haina, că tot nu
mă-ncape!
Deschideţi uşile şi haideţi la
drum!

Cu pas liber printre
imagini,
hrăniţi de o singură
sete:
să trecem visători peste
margini, să ne dăm huţa
printre planete...

şi vom vedea mult mai
departe
şi mai în adâncul spre care
m-arunc
aflând Adevărul din Marea
Carte
pe care-o citeşte, cuminte, un
prunc..

1985

Un mire în

Constantin N.

ANOMALI
I

Mănânc pâine goală şi-mi
pare cu unt, antinomii,
anomalii, evident!
Muşc din ardei, sunt iuţi şi
mă-ncrunt la acest bicisnic
prezent.

Îmi scapără ochii ca la
un taur
când scutură-n coarne văzduhuri
de fum;
cu ale lunii funii
de aur
aş vrea să mă spânzur
acum.

Îmi vine să tac, îmi vine
să strig,
De pe-ale mele vârfuri de stânci;
as’noapte-am visat că săream de
pe-un dig în nişte ape tulburi şi-
adânci.

O senzaţie de sufocare
acută pe toată
întinderea bântuie;
trăim o vreme

Constantin N.

anapoda, slută,
o noapte ce nu se mai
mântuie.

Un mire în

Cârtiţa ei mă
râmă,
cum râmă mistreţii
pădurile şi-mi
înmulţeşte arsurile
al căror adânc mă
dărâmă.

Relele-mi dau
târcoale;
uneori, mă iau în
răspăr,
îmi stau ca-ntâmplarea
în cale,
se prind de mine ca vâscul
,de măr.

Şi merge omul cu pas
belaliu, Încotro?: nici el
nu mai ştie... ajută-mă,
Doamne, să scriu
măcar prologul la această
tragedie.

Iaşi, 1986

Un mire în

Constantin N.

MĂ UIT ÎNAPOI

Seara se
lasă repede,
repede;
timpul
apasă
greu ca o
lespede.

Mă uit
înapoi: îmi
ies în drum
răni de
război, jale
şi scrum;

Surorile
mele
asasinate,
anii mei
tineri
în sârme
ghimpate.

Teroare şi
frig! atâta
foame! vise-
n cârlig,

neam în
piroane.

Goluţe
toamne!
Oameni
trişti!
Greu este,
Doamne,
să mai
rezişti!

Iaşi, 1987

Un mire în

ESEU AUTUMNAL

De jur împrejur
mă ia pe urmă
o
oarecare
îngândura
re.

Pleacă Octombrie…S-a terminat
de cules.
Uşoare
vânturi se
întreţes
cu sufletu-acestor
pământuri.

Frunzele-n
vii
sunt
arămii;
se tulbură cerul peste
păduri; mă-ngândură
florile cele târzii şi
arborii nesiguri pe-
armuri

Vremea
absenţei…inima ştie

Un mire în

când frunzele-s ca aurul, încep
să cadă;
nu comentez această
tragedie! Timpul se
rostogoleşte-n cascadă...

Subtile-ndemnuri îmi poartă
mersul
printre-actualele lumii
genuni;
se-grijorează tot
universul
de soarta marilor sale
minuni.

Constantin N.

Foile-n vânturi încep să se
zdrenţuie
pe-o creangă-au rămas două mere
domneşti; dragostea mea, pe unde
mai eşti, braţele tale să mă-
nlănţuie?

Întrebările sunt griji
paralele răspunsurile
înoată-n plictisuri;
mă tem, oarecum, de-
ntrebările mele şi mă sui
între doruri şi visuri.

Aici se domneşte în
armonie, raiul aripilor
mereu deschise, izvorul
luminii ce peste abis e
puntea lumii spre
veşnicie;

şi de-aici, mai sus, mai
departe
ca-n simfoniile lui Sain-John
Perse,
spre adevărul din
Marea Carte a
universurilor din
univers.

Constantin N.

1987

78

Un mire în

VREMURI DE BEJENIE

Nu mai creşte muşeţel
şi trifoi în faţa casei
noastre;
o noapte plină de
dezastre
s-a întins peste noi şi
în noi.

Tulbure-i vremea şi
rece semănătoare de
ură şi chin lumea
vorbeşte puţin,
şi mulţi se gîndesc să
plece...

Pleacă românii..., pleacă
oriunde, pleacă mânaţi de
nevoi şi speranţe, trec prin
cordoanele-atâtor instanţe
şi cred că furtunile n-or să-i
scufunde.

S-aud zvonuri rele,
mereu...
fug şi copiii de-
acasă;
dacă de nimeni nu-ţi

Un mire în

pasă, înseamnă că
tare e greu!

Constantin N.

Sunt până-n suflet
pătruns de-o tristeţe
fără de nume; jefuită
de duh, biata lume
iată-n ce hal a ajuns!

Vârtejuri de nori şi
de vânt şi de trăsnete
pline de ură
zdrenţuie-ntreaga
natură, ameninţă-
ntregul pământ.

Omul îşi iese din
fire,
el ştie prea bine ce
ştie...
cum să-nchizi mierla în
colivie?!?.
Cum să-nchizi viaţa în
cimitire?!?...

Iaşi, 1988

Constantin N.

80

Un mire în

NOIEMBRIE

1.
Îndurerat de răul lumii
de lacrima ce-o varsă unii, de-omida ce usucă prunii de bruma ce răneşte-alunii, greu e să mai afli-un rost unui timp atât de anost.

2.
Sfârşit de toamnă!...plante supte;
Noiembrie cu frunze rupte; culoarea prinţului nebun
şi-a unui şir de poeţi morţi
cu violetul altei sorţi
mă-ndeamnă-acum să mă cunun.

3.
Şi vremea s-a întors pe dos, pământul s-a umflat de gloduri, apele-au smuls atâtea poduri

Un mire în

şi orice trecere-i
pe jos.

4.

Se-ntunecă în
univers!... doar
dragostea, rămasă
trează, aprinde-n inimă
o rază
şi merg pe ea în sens
invers.

1988

Constantin N.

SEMNAL

Viaţa fără zimţi şi
dinţi alte boabe dă
la moară; vântişor
de primăvară,
poate n-ai să mă mai
minţi!

Poate vom scăpa de
umbre, gândul va
intra-n cuvinte, vom
ajunge ca-nainte
de aceste vremuri
sumbre.

Mai uşor ne va fi
mersul şi-n aripile
deschise –
vor da-n floare-
atâtea vise
cât să umple
universul.

... Şi vom face
cununii
şi botezuri cât mai
multe. Viaţa lumii
un tumult e

Constantin N.

când e plină de
copii.

1988

Un mire în

ACCIDENT

Doamnei Dr. Elena Cotea

Cu toate că ochiul, întors în sine,
vede-n afară cu mult mai bine, n-am bănuit că
panta-i abruptă, şi cărăruia în faţă e ruptă.
Puţine enigme-s la suprafaţă,
adesea depindem de-un fir de aţă;
zilele sunt şi bune şi rele, viaţa şi moartea
sunt paralele; liniştea vine şi iarăşi se duce,
suspensia stă la răscruce.

Iar noaptea...noaptea-i aşa de mare!....
De pe-o-ntrebare sar pe-o mirare: Mi-aduc aminte de-
o iarnă cuminte
de-un mers coborât prin amurgul fierbinte;

Un mire în
forme diforme de arbori pe-
aproape, o linişte-adâncă de
prea adânci ape, crâmpeie de
ziduri şi duhuri la pândă
pe-o pantă intrată-ntr-un fel de
osândă...

Dar cum, uneori, ca-n această
poveste, poţi înţelege mai
mult decât este,
mă văd pe-o alee-ntr-un parc
fără capăt
cuprins de-o tăcere de
lacăt;

Constantin N.

Luna –pleoapă de foc
printre nori- scotea din
pădure şi iarnă comori:
Castelul! Castelul visărilor
mele cu turlele prinse de
lună şi stele... trupu-i
uitare când sufletu-ngână,
prin taina balcoanelor, surâsuri
de zână, aripi de voaluri,
podoabe de visuri. Loreley!
Loreley!... paradisuri!
Graţii de flăcări ieşind, ca
niciunde, în unde rotunde,
din lacul ce-ascunde salbe de
aur, brăţări vibrând
în atingeri cu nuferii-n
floare... şi când totul părea că
aieve e cânt,
visul s-a
frânt!.....

Rimbaud, mon vieux, nu-i nici
o vină, am fost o clipă vrăjit
de lumină.

1989

Constantin N.

84

Un mire în

NEVĂZĂTORUL

Ce blestem îl pune la
plată,
de umblă cu braţele-ntinse-
ntr-o doară prin densa cenuşă
a zilei de vară
şi caută lumina prin care
înoată?!?

Cu ochii lui morţi, cu ochii
lui vii
s-a lovit de un stâlp de
piatră; un câine alături,
tresare şi latră cu-n fel
de plâns de copii.

În noaptea durerilor
mute,
el cheamă şi mângâie
câinele;
mâinile lui sunt calde ca
pâinile
şi câinele şi soarele dau să-l
sărute.

Cu braţele-ntinse în aer,
se duce spre-un loc
norocos, an de an,

Un mire în
rostind rugăciuni, făcând câte-
o cruce,
şi lumea, în treacăt, îi dă
câte-un ban.

Potrivnică-i legea
nefirii, pe-alocurea
viaţa un zar e, făcut
din excepţii amare
ca-n grelele bezne din noaptea
privirii!

1990

Constantin N.

BEATITUDINE

1. Mijlocul
verii... sunt
fericit!
ale serii
parfumuri
leagănă
drumuri în
infinit.

2.
Se-aud în
surdină
viorile
cerului;
divină,
ca armonia
lui, nu-i
decât cea din
florile
câmpului.

3. Visările
mele sunt
împreu
nă
cu aurul din
lună, din

Constantin N.

stele,
versetele
sfinte
în care
citesc

Un mire în

un psalm
ceresc intrat
în cuvinte.

4. Izvoarele
firii,
fericirii...
şi noi,
gemeni,
asemeni
acestei
catedrale
universale
în care
veşnciia
oficiază
liturghia
iubirii
de Iisus şi de
semeni.

Binecuvântat fii,
cuvânt, care poţi
rosti Adevărul
sfânt, bucuria de-a
fi
pe-acest
Pământ!

1990

Un mire în

Constantin N.

UNEORI, TOATE-S ÎNTOARSE PE DOS

Încâlcite-s cărările
vieţii, şi unele poame
n-au gust; inimă, dă cu
picioru-n pereţii
pieptului, atât de
îngust!

Şi hai să ne pierdem în
zarea seninelor flori
de cicoare, până din
nou înserarea
ne-o-ntoarce-n aceste lumi
trecătoare.

Cine mă-mprăştie? Cine m-
adună? Cine mă cheamă
atât de departe? Nimeni nu
poate să-mi spună
de ce ochii îmi fug de pe
carte.

E multă ceaţă pe
mare! sunt multe
valuri pe mări!
căutăm răspuns
fiecare
la atâtea şi atâtea-
ntrebări.

Un mire în

Tăcerea-i ca munţii
înalţii, gata să cadă pe
noi ca o vină; ne
scoatem ochii unii la
alţii
şi ne plângem că n-avem
lumină.

Doamne, cine
anume a
schimonosit opera
Ta?!? Când ura
macină lumea, la
ce ne putem
aştepta?

Uneori, toate-s întoarse pe
dos, uneori, toate merg de-
a-ndăratele;
ne-am îndepărtat prea mult
de Hristos
şi prea uşor ne-am obişnuit cu
păcatele.

Mergem aşa prin
nămeţii
unor anotimpuri bizare;
încâlcite-s, Doamne,
cărările vieţii şi-i multă
ceaţă pe mare!...

Un mire în

1991

Constantin N.

FIRAVE SCUZE

Când bietul
cugetul,
nevrând, se-
ntunecă,
sufletul,
umbletul
repede-alunecă.

Şi atunci
relele,
din
fiecare,
ies cu
căţelele
la drumul
mare.

Ştergi cu
buretele
ce nu-i
firesc, şi
totuşi,
petele ne
urmăresc.

Firave scuze,
spărturi în

Constantin N.

dig, şi, de
sub spuze,
cărbunii
frig.

1991

SUBTILITĂŢI

Stătea pe plajă,
goală, fata
cu toate
darurile ei;
m-am uitat fermecat,
şi gata am fost să
intru printre zei

şi să mă leg cu ea pe
toată viaţa aceasta
trecătoare, simţeam
cum dragostea înoată în
altă mare şi mai mare

a spiritelor prea
stăpâne pe ce e mai
select în lume, eram
printre nudiste-
anume
să văd din noi ce mai
rămâne...

iubire, numai tu poţi
trece peste obstacole,
întreagă, fără de
haine, doar în taine-
le ce ne leagă şi

Un mire în
dezleagă.

Costineşti, 1987

Constantin N.

SFÂRŞIT DE TOAMNĂ

Dimineaţa dă prin
ciur
Soarele în
scamă;
pe foi de aramă,
joacă boabe de
mercur.

În aer scriu
ciorile semne;
scânceşte-n
lemne timpul
târziu.

Cerul, ca
piatra
vânătă,
cade;
vânturi
nomade
umblă cu
şatra;

mătură
dealul, ţipă-
n ostreţe,
nisipuri

creţe
tremură
malul.

Fiori mă
ajung,
mă-nţeapă, ca
junghiul, în inimă,
unghiul cocorilor
lung...

1992

Un mire în

SOARELE-ALUNGĂ TRISTEŢI

Împerecheate-n adâncuri
izvoare şi-un sfânt
îndemn mai ales, mă scot,
visător, la cules dimineaţa
raza de soare.

Vara îşi coace
culoarea de miere
în fiece floare; cine
iubeşte nu moare,
dacă iubirea-i ca
floarea.

Lumina e plină de
raze şi are un farmec
anume când toată se
dăruie-n lume cu
dulci reverii şi extaze.

Mirifică
regenerare
a firavei noastre
vieţi!
Soarele – alungă
tristeţi
şi-nvaţă visarea să
zboare.

Un mire în

1992

93

Constantin N.

AMENINŢAŢI SUNTEM DE-ORGOLII

Ne spovedim, ne-
mpărtăşim, ne cresc din
nou aripi la şolduri şi
umeri până vechi
imbolduri ne ispitesc şi
iar greşim.

Voinţa roasă-adânc de
molii cedează..., pretru-
a câta oară?!
Ameninţaţi suntem de-
orgolii şi de iluzii traşi
pe sfoară.

Când omu-ajunge de
pripas,
cărările deja se-
ncurcă; ne
clătinăm la orice
pas, alunecările ne
spurcă.

Fierbinte-i soarele
din vara vieţii
noastre în zigzag! Ne
iese conştiinţa-n prag
necruţătoare ca
ocara

Constantin N.

Şi iar ne spovedim...
copii redevenim ca-
ntâia oară, scăpaţi de
pietrele de moară
care ne-ar îngropa de
vii.

1992

Un mire în

SCĂPĂM DE PLICTIS CU UN VIS

Fetelor, mai lăsaţi
jurămintele
care mereu se
reînnoiesc,
mai degrabă să ne uităm la
veşmintele
crinilor când
înfloresc.

E bine, ca-n iubire,
cuvintele
să nu se încurce la
umblet;
să credem, mai curând, în
sfintele trăiri din adâncuri
de suflet.

Inima are dreptul să
spere că viaţa va fi
mai frumoasă;
s-aud cosaşii, printre
himere, cu-a dragostei
singură coasă.

Scăpăm de plictis cu
un vis; ce frumos este
astăzi afară! florile de

Un mire în
cais s-au deschis,
primăvara-i furată de
vară...

1993

Constantin N.

CÂND IUBIRILE SUNT CRUDE

Dacă vrei să nu mai
mori, dacă vrei să ai
noroc, ascultă
privighetori când
cireşile se coc!

Dimineţi cu gene
ude, seri
înmiresmate şi,
când iubirile sunt
crude, nimeni nu le
poate-opri.

Deseori, visuri şi
flori cresc dintru
acelaşi foc; se aud
privighetori
şi cireşile se
coc.

S-aprind cerurile-
albastre, şi
chemarea lor ne
ţese vatra focurilor
noastre
prea adesea
neînţelese.

Constantin N.

1993

96

Un mire în

PASIUN
I

Mă tot uit prin geamul cu
apa subţire şi văd primăvara
cum prinde culoare; pasiuni
discrete, pasiuni din fire,
în iubire nimeni şi nimic nu
moare.

Fete guralive, tineri plini de
viaţă înspre săli de clasă
trec în ritm alert; este
primăvară, este dimineaţă;
este ora lor, 8 –
¼.

Unii în tramvaie, alţii în
maşini, urcă să ajungă
ceea ce-şi propun; ce plin
este cerul cărţii de lumini
şi de toate tainele care ne
compun!

Puţini merg per pedes, în zilele
noastre, chiar dacă mişcarea
este prevenire
de atâtea rele, poate şi
dezastre,
care ne mănâncă viaţa în

Un mire în neştire.

1993

Constantin N.

MAREA POETULUI ŞANSĂ

În flori şi copii sunt
armonii
de imn
ceresc;
frumoşi sunt oamneii
când cresc
asemenea cu-aceşti
copii.

Minunate-s zările-
albastre şi pajiştea
de floare plină!
izvoarele au atâta
lumină,
şi-atâta dragoste au mamele
noastre!

Doamne, cât e de
sfântă Opera Ta în
eternul Acum! în flori
sunt culori şi parfum
care ne cântă şi ne
încântă.

Albinile vin să
culeagă, fetele vin
să admire;

Constantin N.

în flori şi copii este-atâta
iubire
cât pentru lumea
întreagă.

Îngân printre flori
rugăciuni; intru cu
florile-n transă- marea
poetului şansă
e că trăieşte aceste
minuni.

1994

Un mire în

LENEŞUL

Pereţii, aerul,
cuvântul, noaptea
şi ziua îl arată cu
degetul, ca pe o
pată,
umbrind cu somnul lui
pământul.

Când loc îşi face lenea-n
trup,
nici viaţa nu mai este
viaţă, se spânzură de-
un fir de aţă, şi aţele,
oricum, se rup.

Livada scoasă şi la
soare cu floarea chiar
ajunsă rod, dacă
omizile o rod,
livada câte-oleacă
moare.

Copilul învăţat de
mic să-şi spele
mâinile şi faţa va
lumina ca
dimineaţa

Un mire în

de frumuşel şi de
voinic.

1994

Constantin N.

AŞ DORI SĂ MĂ DUC ŞI SĂ VIN

Voi mai rămâneţi aici! Cătinel –
cătinel,
eu voi pleca într-o lungă
plimbare;
mă doare când râul intră
în mare
şi Dumnezeu ştie ce mai
rămâne din el!

Aş dori să mă duc şi
să vin,
să retrăiesc mai din plin
primăverile dar, iată! E
toamnă, cad merele
şi sufletul suspină
puţin.

Pe nesimţite-au plecat
rândunelele, pleacă şi alte
concerte de-acum nori de
cărbune, zări de fum
împiedică proiectele mele.

Nostalgiile se strecoară
subtil;
a pleca înseamna-a muri,
oarecum;

Constantin N.

ce scurt este lungul
meu drum
la-nceputul căruia surâde-un
copil!...

1994

Un mire în

ÎN GRĂDINĂ

Ascult o
privighetoare:
armonie, soare
sfânt; fac
gimnastică şi cânt
şi mă bucur ca
oricare.

Două mierle se
confruntă, eu, la
piept, strâng ziua
asta ca un bărbăţel
nevasta-
n prima lună după
nuntă.

Cântă voioşia-n
mine florile când
se deschid mă uit
bine, ce splendid
joacă-amiaza pe
coline!...

Cerurile-s numai
scară de lumină şi
avânt;
binecuvântat

Un mire în
pământ,
sărutat de
primăvară!

1944

Constantin N.

TOXIN
E

Pretutindeni
acelaşi rău
îşi face de cap în zbuciumul
lumii;
căzuţi din inocenţă-n
hău trăim laolaltă cu
toţi nebunii.

Ca-n iarmaroc, forfota-i
mare;
necuviinţele gurii
întunecă mintea la
fiecare
vânzând, cumpărând
produsele urii.

Toxine roşcate rămase în
blide şi-n cupe din vremi
de pripas; uitaţi-vă,
oameni buni, acest zid e
martor la relele câte-au
rămas...

Cum poţi să mai râzi?! Cum poţi să
mai fii?!
Cum poţi să mai scrii că viaţa e
viaţă?!.

Constantin N.

sculaţi de dimneaţă, mulţimi de
copii compătimesc pe cei vârstnici,
rămaşi în ceaţă

1994

Un mire în

ALBĂ, FLOAREA CIREŞILOR...

Mergem pe-alături de
noi cu privirile-n
direcţii opuse; ne
plângem întruna că
nu se mai mântuie-
aceste nevoi.

Roi, grijile zilnice vin;
locuim într-un fel de
cutii; suntem mai mult
morţi decât vii şi tot răul
îl dăm pe destin.

Trei copii ne întind nişte
chei... ce limpede-i cerul
din ochii lor! albă,
floarea cireşilor
ne mustră cu
zâmbetul ei.

1994

Un mire în

Constantin N.

SATIR
Ă

Nătângul
calcă cu
stângul
şi se-mpiedică mereu;
valea-i deal şi dealu-i
greu, când n-ai nici un
Dumnezeu...

De venin
plin şi
răsplin,
aplecat
înspre păcat,
stăpânit de-obsesii
multe,- ntortocheate
şi oculte,
puse oricând pe
scandal, nu-
ntreabă pe
nimenea, calcă tot
alăturea,
fie dincoace de
cal,
fie dincolo de
şea.

Îl văd, umblă ca
orbeţii după cai

verzi pe pereţii
ofului şi bătrâneţii;
nu mai simte gustul
pâinii, n-are
siguranţa mâinii,
a ajuns de-l râd şi
câinii...

Un mire în

E un om
autonom
dat jos de omizi din
pom nu-l căutaţi,
căci îl vom găsi-n
coasta iadului,
pus de Dante într-
un cui mai
deasupra focului.

Nu vă-ntreb ce-aveţi
de zis... îl întreb pe-
acest proscris dacă a
avut vreun vis,
dacă-a botezat
vreodată, de a
cununat vreo fată,
dacă a condus şi el
la şcoală un
băieţel...

Dar atâţi de ***dacă*** sunt
spre-acest om rămas
mărunt, că-mi vine să
stau mai bine de vorbă
cu nişte-albine,
ca pruncul lui Saint-John
Perse
în mijloc de
Univers....

Un mire în

1994

Constantin N.

GOLGOTHA

Doamne, cine poate să-
nfrunte acest munte cu
peretele-abrupt?!. Crucea
e grea şi trupul e supt
de atâtea patimi
mărunte!

Vânturi bezmetice, tentaţii
cam multe ne scot prea ades
la mezat; pomul rodeşte dacă-
i udat,
omu-nfloreşte când ştie s-
asculte.

Nu poţi să ceri ajutor din
afară când tu însuţi nu-ţi
eşti de-ajuor; truda
Golgothei are un spor
când scara suişului e
interioară.

Niciunde nu ieşi când mergi în
neştire; Golgotha e-n noi,
aşezată c-un rost; ajungem
copii, cum odată am fost,
doar prin iubire, spre
mântuire...

Constantin N.

1995

106

SEMNE RELE

Înguste-s
pâinile, lumea
se ceartă;
cine nu iartă
moare cum
câinele.

Străini oculţi,
stârnesc
alarme, vând
cuşti şi arme
celor desculţi.

Copiii-şi
neagă, în
văz, părinţii;
viaţa
beteagă
şi-ascute
dinţii.

Fraţii-ntre ei
se tot
mănâncă; anii
sunt grei,
noaptea-i
adâncă.

Un mire în

Atâţia
sluţi,
ne-ntorc pe
dos; fără
Hristos
suntem
pierduţi.

1995

Constantin N.

STRĂINE PORNIRILE

Când mintea
încurcă în viaţă
cărările,
se-ntunecă
zările şi răul
ne spurcă.

Şi dacă-
ntrebările
adorm ca o
curcă,
beznele urcă
pe toate
spinările.

Străine
pornirile
tulbură firile
se-ntind
cimitirele,
blochează
ieşirile

pe faţa
pământului,
când omul nu
iartă, fereastra

Constantin N.

spartă
face loc
vântului.

1995

Un mire în

PĂRĂSESC ORAŞU-O VREME

Un impuls mai
tineresccc
iar mă cheamă-n
câmpul crud unde-mi
place să aud
glasul plantelor cum
cresc.

Pieptu-i plin de
teoreme, îmi fac
nişte socoteli;
ca să scap de
îmbâcseli,
părăsesc oraşu-o
vreme.

Ne-am obişnuit,
în ani să ne-
nchidem în cutii
voluntare
puşcării
sub parter cu
şobolani.

Palizi, străvezii şi
de dragul unui
trai mascat

Un mire în

scoatem viaţa la
mezat
pe un preţ de te
miri ce.

Constantin N.

Construim în noi
cavouri,
confecţionăm sicrie;
un copil afară scrie
cugetări pe lungi
panouri.

Are cretă
colorată, face şi
trei floricele;
eu mă uit la el şi,
iată!
surprind zâmbetele
mele:

primăveri, braţe
deschise, aripi largi
prinse la umeri,
doruri vii şi-atâtea
vise
câte nu poţi să le
numeri!...

toate sunt şi mă
răsfaţă ca natura
dată-n floare;
bună dimineaţa,
viaţă!
Binecuvântat fii,
soare!

Constantin N.

1995

110

Un mire în

ÎN DELTĂ

Nava ancorase
printre ape ce
foşneau în jur în
zăvoaie de azur,
dorul mă frigea să
intre!

Visul, aripi spre
zenit, controla
întreaga mare
de minuni care sub
soare se-ntindeau
la infinit...

Gândul circula
stăpân peste
faptele profane;
valuri de-aurii
banane, apele
prindeau în sân.

Printre sălcii de
sidef
cântece suiau ca
visul şi ne
izgoneau plictisul
cu al zilei noastre

Un mire în chef.

Peştele fierbea afară,
lumea se scălda pe-
aproape... şi-am cântat
pe mal de ape,
în amiaza
cireşară.

1995

Constantin N.

POEŢI
I

Înalte sunt valurile şi-s prea
mulţi piraţii pe marea vremii
ce-şi face de cap! prietenii mei,
mai buni decât fraţii, nici unde,
se pare, că nu mai încap.

La ţărmul acela, atât de
departe, vor fi mai ajuns,
măcar unii din ei?!?. Ce
ferecată-i această carte
a nerăspunsului cu-o mie
de chei.

Mai umblu prin rafturi şi,
amirare, aştrii sporesc în
luminile lor; rămâi pe
buze, fierbinte-ntrebare
a visului nostru
nemuritor.

Uimit de Catedrala lui Paul Claudel
cum urcă, mă prind şi eu suişului pe
nevăzute funii; nevrerea e ca marea
în valuri când se-ncurcă şi-oglinda ei
se sparge-n balaurii furtunii.

Pierre Emmanuel. Mormântul lui

Constantin N.

Orpheu Homer şi Solomon,
Rimbaud şi Holderlin... poeţii
înzestraţi vin de la Dumnezeu
şi-aduc, în versul lor, ceva din
ce-i divin.

1995

Un mire în

FLORIILE

Floriile minunii, minunea din
Florii deschide săptămâna
tăcerilor adânci; prin post şi
rugăciunea cu lacrimile vii se
mai subţie greul din propriile
stânci.

Ne tulbură nevoia, ne tulbură
preaplinul şi relele ce ies prin
marginile gurii;
când vipere cu corn îşi varsă-n noi
veninul,
spălarea lui o cer şi legile
naturii.

Ce timp frumos i-afară! O nouă
primăvară şi peste tot se simte
Lumina Învierii;
iuţi păsărele cerul cu raze îl
măsoară,
livezile-n culoare la soare îşi
scot merii.

Îmi amintesc pe când copil
eram acasă...
O, dulcele meu rai, rămâi
aşa mereu

Un mire în
cu pomii dând în floare şi iarba
mătăsoasă
ca-n spaţiul neprihanei de lângă
Dumnezeu!

1995

Constantin N.

LA ÎNVIERE

E noapte şi totuşi i-atâta
lumină, încât se citeşte în
suflete
bucuria grâului scăpat de
neghină!
De dragoste, suflete,
umple-te!

Bat clopote, şi
muzica lor învie
întreg universul;
astrele cântă imnuri
în cor
oprindu-şi din mersul lor
mersul.

Timpul e tare
frumos! Învierea pe
toţi ne adună
alături şi întru
Hristos,
să fim totdeauna-
mpreună.

s-aprind de la unul la
altul
lumânările...Ce

Constantin N.

feerie
să fii laolaltă-cu cerul,
înaltul,
prin armonie, în
veşnicie!

Cuvântul şi cântul în mod
minunat străbat văzduhul,
pământul;
cu trezitorul la viaţă,
preasfântul
„Hristos a înviat!”, „Hristos a
înviat!”

Un mire în

ÎN EVUL ACESTA OCULT

E mult, totuşi, este prea
mult de când vântul ne
poartă aiurea; în evul
acesta ocult
plină-i de haite
pădurea.

Se-nvârt în răspântie
corbii, şi oamenii,
prinşi sub poveri, merg
în dodii ca orbii
pe cărări ce duc
nicăieri.

Credinţă puţină, speranţe
deşarte, iubirea sub
tălpile urii;
s-aud furtuni bătând de
departe
prin toţi copacii
pădurii.

Vremea se strică, ziua se-
ntunecă,
ies lupii la drumul cel
mare; mulţi semeni se
clatină, -alunecă, puţini

Un mire în
mai merg în picioare.

Se năruie cerul de grindini
şi ploi, încercând să ne-
oprească din goană, cu
semnele vremii de-apoi...
să ne-ntoarcem, oameni buni, la
icoană!

1996

Constantin N.

VIAŢA NU-I PE JUMĂTATE

Grea-i orice
singurătate din
notive oarecare;
între drum şi o
cărare,
pentru drum omul se
zbate.

Anii sunt pe numărate;
viaţa-i viaţă când dă-n
floare! Un băiat şi-o
fată mare
Joacă polka pe
furate.

Câte bucurii! Şi
toate prin copii
cresc amirare;
cine-i are nu mai
moare,
chiar când clopotul îi
bate.

Constantin N.

116

Un mire în

Viaţa nu-i pe
jumătate, când în
urma ta răsare
marea
binecuvântare:
prunci cu feţe
bucălate.

Vin nepoţi şi vin
nepoate şi pe ploaie
şi pe soare; fericit e
fiecare
între toţi şi între
toate.

Bătrâneţi
neaplecate, sfântă
sărbătoare-n care
omul face o
plimbare
calmă, spre
eternitate.

1996

Un mire în

Constantin N.

CĂUTĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Mă duc prin librării şi prin
biblioteci să aflu existenţei
un altfel de-nţeles, dar
drumurile nu-s decât nişte
poteci întortocheate şi la
capăt nu mai ies.

Păşesc printre suspensii şi
întrebări, pe când
minunile tresar în
muguri ireal;
se simte primăvara în inimă şi-
n gând,
şi-n plante se aude un freamăt
muzical.

Această-nseninare urzeşte
vis şi dor, izvorul tuturor se
află în iubire;
au înflorit salcâmii! Ce albă-i
spuma lor!
albinele pe flori adună
elixire

pe care în potire de aur le
aşează
cu-o grijă ce-n oameni ar face-

Constantin N.

atâta bine!...
şi primăvara suie cu-adânca ei
amiază spre un model de viaţă-
ntâlnit doar la albine.

1996

Un mire în

SE-APROPIE SFINTELE PAŞTE

Oamenii ies la treabă-n
grădini, toporaşii se-
nclină cu florile; mugurii
pomilor, de sevă plini,
încep să-şi deschidă
comorile.

Viaţa-i în toate mai
jucăuşă, iarba, ah!
iarba renaşte; Floriile
bat la fiece uşă,
se-apropie Sfintele
Paşte.

Focuri s-aprind în grădini,
de acum
ceru-i mai limpede-n
ape;
sar copilaşii prin flăcări
şi fum, vacanţa lor este
aproape.

Curăţenia este
în toi,
în curăţenie omul
renaşte;
să facem curat în case

Un mire în

şi-n noi, s-apropie
Sfintele Paşte!

1996

Constantin N.

RIDICOLUL NE STĂ PE-APROAPE

De-atâtea ori pătăm
lumina cu
improprietăţi bizare
şi aruncăm, în dodii,
vina
pe cauze
imaginare.

Când, uneori, pierdem
măsura şi slobozim
câinii din cuşcă, ochii
înţeapă, vorba muşcă
şi-n stăpânire ne
ia ura.

Dacă-adevărul ultim
nu ni-i cu laturile
foarte stricte,
ne-mpăunăm şi dăm
verdicte,
crezându-ne buricul
lumii.

Ridicolul ne stă pe-
aproape, de nu-l vedem,
călcăm în goluri şi ne
trezim în prostovoluri

de mâna noastră
aruncate.

Un mire în

Râd copilaşii de te
sperii, sau, dacă nu,
stau gură cască; ei ştiu
că iasca este iască
şi-arţarii nu pot fi ca
merii,

oricâte-academii am
face
cu caţavencii lor
cu tot,
pe prunci nu-i doare nici
în cot, ei au un alt ac la
cojoace

de care n-ai cum da-
napoi, căci timpul e
de partea lor,
biruitor!...
necruţător
cu fiecare dintre
noi...

1996

Un mire în

Constantin N.

VÂRSTE

Înaltă sau scurtă, a
vieţii scară, omul o urcă
şi o coboară!
Larg este-al traiului nostru
uluc pe care şi bune şi rele
se duc ! pomu-nverzeşte,
coroana se-ntinde, s-
apropie-amiaza, focul s-
aprinde, rodul se coace,
poamele-mbată, unele
fructe au câte-o pată...
E timpul iluziilor! râd
nepăsările! când mersu-i
nesigur, scârţâie scările. Iată
răspântia! Prea timpuriu
cad unele mere! o, pas
belaliu,
frunzele pomilor, care-s
uscate, se-mprăştie şi când
vântul nu bate. Mă uit în
oglindă: un adevăr
mi-arată primul fir alb de
păr! mă-ngândur... toamna
bate la uşă... unde-i amiaza
mea jucăuşă?!?
unde sunt verile-nalte şi
late? unde-i a noastră
eternitate?!? Ceru-i mai
scund. Ziua alunecă.
Seara-i mai rece. De-acum se-
nt
un
ec
ă.
S-aud
cocor
ii;
grijile
scur
mă;
privir
ea
galeş
ă
caută
-n
urmă.
..
jindul
tânjeş
te pe-
un
drum
cotit
cu
unghi
ul
drept

Constantin N.

în infinit:
cade cortina, se trag
perdelele...
tulburătoare sunt
socotelile!

1996

Un mire în

RETROSPECTIVĂ

În vremea aceea lumea nu mai
putea dormi; bătea-n oraşe vântul,
se năpustea în sate; mă obseda
dilema: „a fi sau a nu fi?!?”
crescuse iute preţul la sârmele
ghimpate.

Ciudată presimţire! Mergeam cu
ochii-n patru;
atâtea bănuieli şi multe
precauţii;
scena ieşise-afară din fiecare
teatru şi sluţii se-ndesau la
dialog cu muţii.

Fiinţe necurate, intrate în cetate,
vorbeau o altă limbă şi-aveau
priviri piezişe; semne erau că
zilele-s la om pe numărate, unelte-
ncrucişate erau pe ploi de-afişe.

Se subţiase ziua aproape ca
o dungă;
ce lungă a fost noaptea acestui
veac nedemn, cu lumile împinse ca
oile la strungă
şi minţile spălate-n limbajele de
lemn!...

Un mire în

123

Constantin N.

Să-mbraci în silnicie o haină ce
nu-ţi vine, să răsuceşti picioru-n
saboţi care te strâng o, ce
nelegiuire şi făr’ de margini chin
e
să spui că râd şi cântă mulţimile,
când plâng!

Ferma lui Orwell, ah! ferma făcuse
atâţia pui! ce-şi revărsau instinctele
ca apele ce-neacă deşi venea
formula ca şeaua pe o vacă
bătută să alerge prin ţara
nimănui…

Poetul, sufocându-se, a început
să strige dar dispărut a fost cu-
atâtea mii şi mii
de tineri, prinşi apoi cu limbile-n
cârlige,
în roşii abatoare sau
îngropaţi de vii.

1996

Un mire în

SE-NSTRĂINEAZĂ OMUL DE EL ŞI DE FIR E

Când nu mai eşti sigur
pe mers, drumurile devin
cărări.
Sită pe ochi, cenuşă
pe zări,
şi la-ntrebări, răspunsu-i
invers.

Apar răscrucile, forţezi
privirile, oftezi în părţi,
încotro să o iei?... s-aud
răsucindu-se chei
în toate uşile, la toate
ieşirile.

Ne trece timpul ca un
plictis
lent, cenuşiu, anost;
tatonăm viaţa pe fund
de abis departe de-
adevăratul ei rost.

Îţi vine să crezi că eşti o
eroare, după ardere un
fel de zgură,

Un mire în

o caricatură, o
întâmplare
rămasă accidental în
natură.

Constantin N.

Limbile urii ca şerpii
alunecă şi-nveninate
vin încoace spinii
grijilor, cu mii de ace
nu ne dau pace şi ne
întunecă.

Se-nstrăinează omul de el şi
de fire, ordinea ordinii
întoarsă-i pe dos,
cu cât mai departe suntem de
Hristos, cu-atât mai departe
suntem de iubire.

Mai încolo de apa
vie
ce-ar fi să mai fie când arşiţa
frige?.. slăbiciunile noastre-s
o şerpărie
cu maxilarele-otrăvite
cârlige.

Mereu cădem victime ispitei
deşarte
care ne gâdilă până
în os;
cu cât mai departe suntem de
Hristos cu-atât mai aproape
suntem de moarte.

1996

Constantin N.

126

Un mire în

SATUL ŞI VEŞNICIA

Satul din sfânta
copilărie este izvorul
ce nu mai seacă; livada
intră c-un capăt în vie,
la sfânta biserică
toacă.

Mâine-i proorocul
Ilie, vara se-nclină
oleacă; atâtea
imagini învie
cu-arome de cimbru şi
busuioacă.

Ziua se-opreşte în chindie,
merele sântilieşti încep să
se coacă; satul lui Blaga e-o
veşnicie
peste orice vreme
opacă.

Poetul ştie ce
scrie,
unii nu-s de acord şi ce
dacă?...
mâine-i proorocul
Ilie,

Un mire în
la sfânta biserică
toacă.

1997

Constantin N.

LINIŞTE-I ÎN UNIVERS

Un copil cu o carte în
mână arde să ştie ce
este
mai încolo de soare şi
până
peste-ale timpului
creste...

Vacanţa de vară!...
şi iaca pornit e să
afle secrete;
în preajmă viţelul şi
vaca
pasc foi de trifoi pe-
ndelete.

Mirifice flori de
cicoare –
ochi îndreptaţi spre aceleaşi
chemări;
luminaţi suntem
fiecare
de atâtea şi-atâtea-
ntrebări...

Minunile-acestea
rotunde,

ca ochii şi florile, de când
sunt aşa?
Doamne, spune-ne
unde
s-ascunde
nemarginea Ta?

Linişte-i în
univers,
În acest mijloc de vară!
Dintr-un vers într-un
alt vers, Câte-un pui de
mierlă zboară.

1997

Un mire în

PE FURIŞ, RÂNDUNELELE PLEACĂ

Toamna copacii
îmbracă oglinzi
colorate pe umerii lor;
pe mine mă-ncearcă un
dor
când văd că rândunelele
pleacă.

Atâtea lenevoase
plictisuri
se strecoară în simţuri de-
acum!...
Septembrie-ntoarce
din drum stolurile mele
de visuri.

Pe neştiute ziua s-
apleacă sub tăceri, sub
îngândurări; poeţii
romantici pleacă pe
mări, pe furiş,
rândunelele pleacă...

Rămânem mai
singuri...frunze-aurii bat în
ferestrele-nchise,
vântul tomnatic

Un mire în
mi se
pare, că-aduce doar
nostalgii...

1997

Constantin N.

COPILĂRIA MĂ CHEAMĂ-NAPOI

Albele iernii
petunii
încă mai ning în cerul
din noi... mă cheamă
înapoi străbunii,
copilăria mă cheamă-
napoi.

S-apropia Crăciunul...
şi fulgi jucau la
fereastră frumos;
ce vii emoţii trăieşti când te
smulgi
din prezentul acesta
vâscos.

Ieşeam în prag să prind
mulţi
fulgi pe firave palme;
minunat este, Doamne, s-
asculţi simfonia
ninsorilor calme!

Raiul acela e-o stare
aleasă –
copilăria, sfinţenia
noastră;

măica mă cheamă repede-
n casă, o sărut şi m-aşez
la fereastră.

Un mire în

Peste sat cu alinul şi
plinul, mătasea ninsorii s-
aşternea lin daci cu bărbi
albe încercau vinul din
busuioaca de Bohotin.

S-apropia Ajunul...
nespus
de albele, caldele, joase
ninsori,
la Naşterea Domnului
nostru Iisus,
jucau peste sat numai fluturi
şi flori

în mod minunat dând să
dezmierde
pe pruncul de-atunci, cu-atâtea
colinde, acel Paradis şi azi îmi
aprinde
luminile-n bradul rămas încă
verde...

1997

Un mire în

Constantin N.

OBSERVAŢII DRAMATICE

Cerşetori la tot pasul,
trotuarele au devenit
înguste; nu e semn bun
când ceasul anunţă
valuri de lăcuste.

Cam mulţi trântori în
stupină, drumul s-a
făcut cărare, omizile
dau buzna-n grădină,
copacii mor în picioare.

Măşti pe oriunde te
duci, nici nu mai ştii ce
să crezi; dăunătorii
când scapă-n livezi,
livezilor pune-le cruci.

Pe oriunde lăcustele-
ajung,
holda rămâne
oloagă;
unii oameni n-au coarne, şi-
mpung,
apoi merg la biserică şi se
roagă.

Constantin N.

Un mire în

Se vede că viaţa e
grea... să facem
fabrici de mături!
să măturăm în noi şi pe-
alături, şi pe unde
vrerea nu vrea.

De undeva se zvoneşte-un
potop; undeva se aud
nişte lanţuri; când istoria
o ia la galop,
căruţa şubredă-ajunge în
şanţuri.

Picioare rupte, braţe-
ndoite, capul sucit şi
vaiete multe; ale
netrebniciei lungi
cuţite dau vieţii
imagini oculte...

1997

Un mire în

Constantin N.

DUMNEZEU BINECUVÂNTĂ

Doamne, câte
păsări ies şi din
codri şi din şes, de
oriunde mai ales,
şi fac soarele
fuioare şi urzeală
fac din soare
pentru-o ţară de
covoare de la Tisa
pân’ la mare, de la
Dunărea cea mare,
peste Nistru-n
depărtare! Iată
vulturii din steme
cum dau zările pe
gheme;
aerul, cât e de
aer
e făcut şi el în
caer; orişiunde
mă întorc, aud
greierii cum torc
şi văd berze
plutitoare
depănând şi ele
soare;
rândunelele

răsmii,
cu atâtea
ciocârlii-
suveici iuţi şi viorii-
duc prin cer fire de
grai trag spre noi
colţuri de rai pentr-
un trai ca pe vătrai
între codri, livezi,
vii,
izvoare... şi
armonii!

Un mire în

Se aud
privighetori ziua,
noaptea, ca în zori
într-o ţară de
splendori în care
să nu mai mori. Şi,
când spata,
minunata,
bate,
bate
ca un imn care
străbate, din
cetate în cetate,
în străbuna noastră
Carte şi din carte
mai departe,
Dumnezeu
binecuvântă
un popor şi-o ţară
sfântă...

1997

Un mire în

Constantin N.

DRAGOSTEA-I MEREU FIERBINTE

Vara-i vară; văzu-i
văz, dragostea-i
mereu fierbinte,
printre câmpuri de
ovăz,
o ia tânără-
nainte.

Cum să mai opresc
văpaia, ochii să nu
fie-atenţi? Doamne,
mare e odaia
cu pereţii
transparenţi!

Numai zestre pe lungi
paturi, între-atâtea lăzi
deschise,
cu livezi şi zări pe
laturi, şi prin toate
câte vise!...

Nu se-aşează nicicum
spuza pe-un jăratic
prea incins; dorul
prins e ca ventuza
de-al iubirii
necuprins.

Constantin N.

136

Un mire în

Lăcrămează ochii
toţi de atâtea
frumuseţi;
Doamne,
minunate roţi are
caru-acestei vieţi!

O senzaţie de
zbor
în adâncuri se-
nfiripă,
neastâmpărul din
dor bate iarăşi
din aripă.

Voi pleca pe unde nu
ori-
cine poate să se
suie; aripi ai când
poţi să zbori peste
orice spini şi cuie...

1997

Un mire în

Constantin N.

DIN BALCON

În vale de
Iaşi,
unde zarea îşi tulbură
apele, pianele-şi
tremură clapele în
nişte plopi uriaşi.

Se vede-n podgorii şi
crama, unele păsări
pleacă... murim câte-
oleacă
şi nu ne dăm
seama.

Ridic
pleoapele
spre infinit:
mai încolo de cramă şi
schit,
îmi văd trecutul şi-
aproapele.

Constantin N.

Un mire în

Se-ntorc abătute privirile
dinspre, de-acum, triste
podgorii; peste oraş se-
ntind norii,
în suflet se strâng
amintirile...

Şi iarăşi lumina din mine mă
scoate
la podul de aur de
peste abis;
în noi, e-un război cu spata
mai lată decât ţesătoria
oricărui vis –

E spiritul cu-ale sale
anume instrumente şi
fire cu care ţese alese
rochii pentru prinţese-
le noastre mirese din altă
lume...

1997

Un mire în

Constantin N.

STAREA DE VEGHE

Orele mari se opresc pe
creste; se deschid
adâncurile, înalturile...
liniştile-ajută salturile
spiritului spre dincolo de ceea
ce este...

Aşa se urcă şi-ajunge domn
peste acest somn profund
al lumii; atâtea comori află
unii
în roditoarele stări de
nesomn!

Ritmuri de seve aieve
aprind simfonia din
aurul zorilor, muzica
deschiderii florilor
şi-a braţelor dragostei când
se întind.

Luminaţi de iubire, nu-
i greu să înţelegem că-
n armonie se află de-a
pururea vie
respiraţia lui
Dumnezeu.

Constantin N.

1997

140

Un mire în

RETROSPECTIVĂ

Dacă te uiţi
înapoi
te
cutremuri
ce
vremuri
s-au abătut peste
noi!

Iadul deschis,
cu toate
satanele
prindeau cu
arcanele puii de
vis.

Scrâşniri din
dinţi, dărâmări
de biserici,
ucideri de
clerici, feciori şi
părinţi.

Viaţa în
lanţuri,
spinii pe
frunţi, morţii
în şanţuri

Un mire în
şi-n văi de
munţi.

Neam la
răscruce,
smoală şi foc,
în orice
loc,
mormânt fără
cruce.

Constantin N.

Cruzi au fost
sorţii jucaţi pe
ură! ruperi de
gură-
n canalele
morţii.

Patru
decenii
şi
jumătate
cât patru
milenii în
sârme
ghimpate.

De-acum
bătrânii îşi
leagă rănile;
plătite-s
vămile la toţi
stăpânii.

Încet, din
pieţe,
s-adună
ţara cu
toată
amara ei
tristeţe...

Constantin N.

1997

142

Un mire în

ARMONI
I

Aromele serii
auguste umblă
lejer prin livezi,
gurile văilor verzi
lacome vin să le
guste.

În noi grădinile
poartă
secretul unui altfel
de har
cu chip de altar şi potir cu
nectar
care-mpărtăşeşte şi
iartă...

Îngeri cu-aripi
aurii
pe raze de lună coboară-
ntre foi; ce-aproape sunt,
Doamne, de noi aceste
preasfinte-armonii!...

Iaşi, Bucium,
1997

Un mire în

Constantin N.

SENSUL PLĂCERII - SENSUL CĂDERII

Drama simţurilor din greşite
avânturi:
omul pe meleaguri
străine de
Dumnezeu şi de
sine,
în bătaia atâtor sălbatice
vânturi.

Se-ntinde pustiul căderii
din fire sub al negaţiei
negru călcâi; omul, străin
de-armonia dintâi,
mănâncă şi bea în
neştire;

sensul plăcerii, sensul
căderii... instinctele trag
pe o viperă sorţii; mai
încolo de marginea serii
se-ntind hotarele
morţii...

1997

Constantin N.

144

Un mire în

DĂ-MI MÂNA, DOAMNE, SUNT PE APE!...

E cam târziu, e cam
târziu... nu mai văd
bine cât e ceasul, în
urmă se aude glasul
unor chemări pe-un mal
pustiu.

Îmi potrivesc cu grijă
pasul şi ies pe punte;
cenuşii
sunt apele când nu mai ştii
spre care ţărm se-ndreaptă
vasul...

La lopătat scot
marele meu crez
crescut în idealuri pe
ale lui înalte maluri
deja răsare
soarele.

Dă-mi mâna, Doamne, sunt pe-
aproape,
bătut de valuri cu
nuiele, luptând cu
gânduri uşurele...
dă-mi mâna, Doamne, sunt
pe ape...

Un mire în

1997

Constantin N.

14 ANI, DAR CUM...

Cine nu vrea să se-
ntoarcă la izvoarele
lui proprii? valul
vieţii trage-o barcă
plină cu-ale noastre
copii.

Aşteptările s-
adună
la lumina din
cuvânt
şi mă-ndeamnă ca să
cânt vremi de grindini
şi furtună...

Un copil, unind
cărări,
îşi croieşte-un drum
anume
şi îndrăgostit de
zări
face primul pas în
lume.

Dar cântând din spic
de brad lungul
neamului suspin,

Constantin N.

a fost prins şi dus
în iad şi din iad s-a-
ntors senin.

14 ani, dar
cum
nu-s cuvinte ca să
poată spune lumii,
Doamne, toată drama
de atunci, acum...

1997

Un mire în

CÂT VĂD ŞI SIMT

După chindii de august. Repaus.
Cer senin.
Apusurile-absorb
îngândurările;
surprind uimirile pe
scările
luminii care-n aer deschide
flori de in.

Sufletul intră-n
armonie cu lumea
lucrurilor prinse de
cerurile foarte-
ntinse din larga mea
copilărie

când mă duceam, cântând,
cu vaca
în paradisu-atâtor
spaţii… e sâmbătă,
se-aude toaca… în cer
plutesc semnificaţii…

Ecourile vin
încoace, unindu-se-
n mişcarea lor cu
undele aromelor

Un mire în
de fân şi pere
busuioace.

După chindii de august. Repaus.
Cer senin. Cât văd şi simt mă-
ndeamnă să contemplu acest
interior de templu,
în care, în genunchi, mă-
nchin.

1997

Constantin N.

LA NUNTA LUI OMAR KHAYYAM

Mai toarnă în cupe,
băiete,
nu mă-ntreba ce am azi şi
ce n-am!
E nunta lui Omar
Khayyam
cu şaptezeci şi opt
de fete.

Să bem până noaptea s-
o face ca aurul zorilor
când se revarsă pe faţa
lumii încă neştearsă
de-ale invidiei
netrebnice ace.

Aici, în raiul naturii sub
cerul de stele aprins,
cuprindem cu inima un
necuprins străin de
meandrele urii.

În noaptea nopţilor de sub
blestem, noi credem, sub
sfânt jurământ,
că frumuseţile-acestui
pământ

Constantin N.

sunt singurul nostru harem.

Un mire în

Miresele suple, ca nişte
copile, coboară din merii
în floare şi rod; există-n
minunile-acestea un cod
al unor vibraţii cu mult mai
subtile.

Să bem, aşadar, până-
n zori, cu toate
paharele pline,
ciocnind cu cel care pleacă
şi vine
cântând o lume de
nemuritori.

Poeţii sunt mirii, poeţii
sunt nunii atâtor ambrozii
şi vinuri ce
ne-ndeamnă pe urmele lui Li
Tai Pe
în apele cerului, spre sânul
lunii...

1998

Constantin N.

NE-NŢEAPĂ ORICE-ADEVĂR

Adunăm în agendă
adrese, îngrămădim în
sertare scrisori, facem
calcule şi tot nu ne iese
la capăt visul nostru din
zori.

Idealurile, ca nişte
valuri
când muşcă din maluri, la maluri
se sparg şi-n valuri cu pui se-
ntorc în larg tăinuitele noastre,
mereu, idealuri!

Cuibul în care ne-
ascundem râvnind ce a
fost, ce n-a fost; prezentul
se poticneşte pe unde-n
centru, sau margini, nu-i află
un rost.

Constantin N.

150

Un mire în

Trudim şi unii şi alţii
alergând spre-nălţimi
diferite; ne e ciudă că
brazii, înalţii,
au frunzele verzi şi-
ascuţite.

Ne-nţeapă orice-
adevăr, regretul ne
muşcă durut, ochii
se-ncruntă la lut
şi rar iau lutul din noi în
răspăr.

Ezităm între nu
şi da;
totuşi, dacă stai să măsori şi
să vezi, multe, chiar multe
putem învăţa
de la brazii de-a pururea
verzi.

1998

Un mire în

Constantin N.

NEÎNŢELESUL DEVINE-NŢELES

Cine mai ştie ce-
o fi
cu oraşele astea de
rocă?...
Lipsa de aer deja ne
sufocă
în mijloc de vară, în mijloc
de zi.

Oamenii fug din
târg, cimentul e
tare fierbinte! satul
ne iese-nainte
cu grădinile date în
pârg.

Gurile văilor râd
fantastic, elevii,
studenţii, sunt în
vacanţă, satul este-o
imensă balanţă prinsă de
cerul adânc şi elastic.

Neînţelesul devine-
nţeles când iubirea se-
ntoarce acasă, oraşul,
vara, e plat ca un şes

Constantin N.

şi gâfâie ca o apă
vâscoasă.

Ascultând ce ne-ndeamnă
Carpaţii, satul ne vrea ca
fraţii să fim;
e timpul de-acum să
ieşim,
să apărăm satul de orice
negaţii.

1998

Un mire în

SUZANA

Dragostea e cum cad sorţii... Doamne,
Doamne, ce scântei joacă azi în miezul nopţii
care arde-n ochii ei!

Cum mai crede tot ce spune! şi cum spune
tot ce simte!
dragostea e o minune ce nu-ncape în cuvinte.

Dorul, focul şi norocul vieţii când se întâlnesc,
dragostea aprinde focul
şi aripile îi cresc.

Constantin N.

Apa zilei, caldă,
scaldă albul din
castanii-n floare,
soarele de mai în val
dă aurul pe trotuare.

Râd vitrinele prea
pline, plâng suspinele
prea multe; hei!
Suzana, înspre tine
cată strâmb babele
smulte.

Nici un rău nu este
prea rău când nu ne
taie mersul; ce
frumoasă-i
dragostea!
Ce frumos e
universul!

3 Mai, 1998

Constantin N.

154

Un mire în

DEFINIRE

Tinereţea-i
fierbinte, merge-
nainte
pe drumuri mai
ideale;

orice
tinereţe
vrea să
înveţe
mai ales din cărţile
sale.

Sărind peste-
abisuri se ţine
de visuri
şi
veşnicie;

trăieşte
elanuri,
limanuri şi
planuri, pe
toate le ştie.

Sălăşluie-n
ea

Un mire în
curajul şi
dragostea
cu toate comorile
firii;

Nu se
răsfaţă şi
intră în
viaţă
ca-n sfânta biserică,
mirii...

1998

Constantin N.

QUINTĂ SOCRATICĂ

Gura lumii e
spartă, legea
nescrisă e strâmtă,
când răul ne-nvinge în
trântă, nici una, nici
alta nu iartă.

Arsura de sub
erori are
intrânduri
discrete; ale
cioburilor pete
seamănă pe ceruri
nori.

Ne uităm în faţă, în
spate, căutăm
explicaţii aiurea,
voinţa nu dă cu
securea
în crengile noastre
uscate.

Forţăm ieşirile
toate, tragem
cenuşă pe jar,
legăm conştiinţa
la par

şi ne credem fără
păcate.

Căderile-nseamnă
abis, şi cel mai
crâncen război este
războiul din noi
de când eram încă în
Paradis.

1998

Un mire în

PE-ACEST PĂMÂNT

Prezentu-i
alunecos
spre ce a fost, spre ce
va fi;
între noapte şi zi
omul visează
frumos

amintiri şi
proiecte tot ce
poate scoate
efecte-
de mult
aşteptate.

Mersul spre
piscuri, ca şi pe
mare, este
asumare
de
riscuri.

Pe-acest
pământ
trudesc
destine;
listele-s pline

Un mire în

de-nscrişi la
cuvânt.

Constantin N.

Tot omul
are ceva
de spus:
mai sus! mai
sus!
mai înspre
soare!

Mai spre a
fi
cu cerul la
umăr- bucurii
fără număr în
mijloc de zi!

Pentr-un
popor, chiar
şi-n cătuşe,
acest urcuş e
mântuitor
...

1998

Constantin N.

158

Un mire în

AM UITAT DE TOT CE E SFÂNT

Mergem la distanţă de
noi cu privirile-n direcţii
opuse; înstrăinaţi, ne
plângem că nu se mai
mântuie-aceste nevoi.

Roi, grijile zilnice vin,
locuim într-un fel de
cutii; suntem mai mult
morţi decât vii şi tot răul
îl dăm pe destin.

Am uitat de tot ce e
sfânt, fascinaţi,
predilect, de materie,
am ajuns acum de ne
sperie
orice-adiere de
vânt.

Un mire în

Constantin N.

Unde sunt brazii înalţii,
gorunii şi paltinii, ulmii şi
nucii? i-am ucis şi-aiuriţi,
ca uitucii,
ne-ncruntăm astăzi unii
la alţii.

Imităm, improvizăm soluţii
precare tranziţiei noastre
europene;
cu-aripile smulse şi smulsă
de pene, sărmana pasăre
cum să mai zboare?!.

Avem nevoie de-o lume mai
dreaptă s-alunge din jilţuri
pe toţi mafioţii; dreptul
dreptăţii nu mai aşteaptă;
daţi de pământ cu toţi
hoţii!...

1998

Constantin N.

160

Un mire în

JALE

Mor pădurile-n
picioare,
mor pădurile-n
genunchi cu securea-
nfiptă-n trunchi şi cu
trunchiul plin de
sare.

Vremea unor mari
dezastre paşte-
ntreaga omenire care
taie în neştire
codrii dăinuirii
noastre.

Se întunecă
văzduhul!... nori de-
acizi şi nori de gheaţă
cad bezmetici peste
viaţă
şi-ncet viaţa îşi dă
duhul.

Dealurile fug la
vale, văile se
duc sub ape,
satele încep să
crape
scufundându-se în

Un mire în
jale.

Constantin N.

Prin fantasticele
guri, rădăcini
apar şi, iată! ne
arată că odată
pe aici au fost
păduri

ce-au trăit
neînfricate
pe când codrul –el,
stăpânul- era frate cu
românul,
şi românu-i era
frate.

Azi, când se subţie
aţa şi când viaţa-i pe
butuci, Dumnezeu
şi-ntoarce faţa
de la oamenii
uituci.

Iunie, 1998

Constantin N.

Un mire în

MĂ-NCEARCĂ O DISCRETĂ VISARE

Sunt la mare. Arde-mă,
soare!
înţepaţi-mă,
raze, cu dulci
extaze
caniculare!

Plaja e lungă şi lată,
formată din infinituri
fierbinţi; alături de
mine, o fată
scrie nişte versuri
cuminţi…

Soarele trece prin
spata zilei, de aur
fuioare;
cu-n dulce
neastâmpăr, fata îşi
scoate sânişorii la
soare.

Mă-ncearcă o discretă
visare… domnişoară, dacă
n-ai să mă vinzi,
te-aş invita, spre Bizanţ, la
plimbare, desculţi, pe-ale
mării incifrate oglinzi.

Un mire în

Vom vedea câte-n lună şi-n
stele: aur mult şi splendori
ce-ţi iau ochii, tronuri şi
blănuri, femei fără rochii
dansând între grele perdele
de perle.

Constantin N.

Imagini de basm, la tot pasul
mistere,
răspântia unor locuri şi
lumi, vremuri şi ţărmuri cu-
atâtea minuni, isihaşti
modelând caractere.

Vom înţelege-amândoi că
secundele au altă durată în
infinit;
sufletul apelor deja m-a
vrăşit cu iubirea,
visarea şi undele.

Uşor, ce uşor ne-o fi
mersul
pe ape ce-ascund atâtea
secrete! Ulysse, pe-un plaur
tras de egrete, ascultă pe
Orpheu vrăjind universul.

Trecutul... trecutul devine
prezent; uimirile-n inimi nu
mai încap; cronologiile se
dau peste cap;
la toate ecourile sunt
foarte atent.

Un alt enigmatic tărâm se
deschide! mitologiile au
adânci rădăcini... frumoasă e

Constantin N.

marea când leagănă crini
şi nuferi pe-ntinsele arii
fluide!

1998

Un mire în

OGLINZI PARALELE

Jăraticul stă sub spuze în
vetre;
timpul alunecă şi pe sub
pietre şi se întinde, cum
se-ntind apele
când sapă din maluri cu
toate sapele.
Râuri şi fluvii se pierd în
mare,
prezentul fuge în depărtare;
acolo-n adâncuri, e cuibu-
amintirii, acolo mor spinii,
trăiesc trandafirii, se-neacă
umbrele, înoată luminile,
s-alege grâul de toate
neghinele,
dispare hăul, rămân
poienele,
de-acolo departele vine sub
genele uimite să vadă,
crezute-necate primele
mele grădini suspendate.
Sub cerul deschis, între-atâtea
minuni, măica mă-nvaţă trei
rugăciuni, legende, basme,
balade şi vieţi
ale marilor noştri voievozi şi

Un mire în
poeţi. Amiază-i şi linişte pe
întrgul pământ! Tata ascultă
cum i le cânt...
Doamne, ce multe
imagini învie
Din sfânta noastră
copilărie!...

1998

Constantin N.

MĂ-NCEARCĂ TOTUŞI, UN REGRET

S-a dus concediul cum se
duce apa când plouă cu
ruperi de nori, pe pantele
unde li s-au pus cruce
pădurilor răpuse de
hăcuitori.

Pe nisipul fierbinte şi-n apele-
albastre
am fost încercată de multe
călduri ce ţin de contactele
anumitor astre în viaţa
slabei noastre naturi.

Încerci să te-opui, să împarţi,
să deslegi fiorul impulsurilor
ce te străbate
cu ne-nduplecatele
universului legi,
mai mult sau mai puţin
acceptate.

Enigmatic,
psihosomatic, omul
adesea-i invers de cum
ar dori; în calea
furtunilor, pomul

ca trestia se poate-
ndoi.

Un mire în

Şi-acesta-i un mod de
strâmbare, adică de a
produce urâtul; ferice e
paltinul tare în care
vânturi şi grindini aproape-şi
rup gâtul.

Metafora mărului
primordial ne însoţeşte
cât suntem tineri
şi nu ţinem seamă că-i miercuri
sau vineri
şi nu avem încă un
ideal...

mă-ntorc printre livezi şi
podgorii în orăşelul plin
de-aspiraţii
şi cu-o istorie ce-
ntunecă norii
atâtor acute
interogaţii...

Aluzii, suspensii, rămân în
trenul din care coboară
studenţii ce nu-şi pot
alunga din suflet refrenul
ermetic al ţipetelor de
pescăruşi.

Huşi, 1977

Un mire în

Constantin N.

ÎN PREAJMA LUMINII

De Sfintele
Paşti
în preajma
Luminii,
suflete,
renaşti
ca iarba
colinii.

Scuturându-ţi
spinii de cele
lumeşti
în preajma
Luminii
Suflete,-nfloreşti.

Pomii
grădinii
nu mai
îngheaţă,
ne cheamă la
viaţă
în preajma Luminii.

Constantin N.

Un mire în

Mălinii,
ciorchinii
şi-i scot la
soare,
în preajma
Luminii sunt
numai floare.

Ziua-i cum crinii
când se
deschid;
în preajma
Luminii
văd şi prin
zid.

În spaţiul
stupinii
albinile-s
roi;
finii Luminii
suntem si
noi.

2000

Un mire în

Constantin N.

LA SFÂRŞIT DE FACULTATE

Pleacă speranţa spre
lumile ei de nisipuri cu
chip auriu, golul
schiaună ca nişte căţei
abandonaţi pe-un ţărm
pustiu.

Sufletul parcă, nu mai e-al
meu, noaptea peste mine dă
să-şi răstoarne întunericul
greu, ce mereu
mă ia ca un zimbru în
coarne.

Niciodată nu i-am spus că
iubirea e boala poeţilor şi
cât e de grea; eram bărbat
în toată firea
dar dragostea mă
copleşea.

Cu raiurile ei păstrate-
n taină şi-n creştere cu
minunile ei; abia acum
confierea se cainã la
nevăzuţii pământului
zei.

Constantin N.

.....

.....

Allah să-ţi semene-n cale
succese! Dumnezeu să te ţină
frumoasă cum eşti! în urmă, din
visuri, poetul va ţese
cea mai frumoasă dintre
poveşti.

2000

Un mire în

PAMFLE
T

În casa
pustie
nimeni nu
ştie
ce-ar putea să fie....

Când şi când se vede-
un om, încruntat,
autonom,
parcă e căzut din
pom...

Nu mai ştie unde-i
cheia
mânios pe toţi
aceia
care nu citesc
Scânteia...

Omul, fără
Dumnezeu, tună,
fulgeră mereu
şi o duce tot mai
greu...

Până ieri credea că-i
tare, mare, azi e-o

Un mire în
umbră care
seamănă cu-o
arătare

Constantin N.

Îşi trăieşte din plin
vina
de a fi urât
lumina
şi de-al fi-nşelat vecina.

Casa lui numai
cusur
e-un pustiu fără contur
şi cu neguri împrejur,

pe sub care cresc doar
spinii
ciulinii şi
mărăcinii
urii pentru toţi vecinii

Nimic nu-i la locul
lui,
e o casă ca un
cui
şi-i pe seama cucului...

Mai de-aproape e
un ciot
cu bufniţe şi cu
tot
omul cu toxine-n
bot,

Constantin N.

Un mire în

fără văz, auz şi
grai,
plin de scorburi,
mucegai,
seamănă cu-n fel de vai!

Acest etajat
coşciug,
de care şi câinii fug,
e-n decor, un
beteşug ,

că stăpânul ei e
laşul care a urât
oraşul
şi acum, şi-a găsit naşul...

1983

Un mire în

Constantin N.

FUSESEM CUCERIT DE VRAJA...

Cerul senin clătea
zefirii ieşiţi din apa
mării calde, în inimă
creştea un val de
emoţii sfinte-ale
iubirii.

Tu străluceai ca
adevărul
ce face-n jurul său
lumină cu după-amiaza
verii-n părul de grâne
gata de combină.

Uimit, n-am mai
străbătut plaja din
Costineştiul studenţiei,
fusesem cucerit de vraja
fetei din poarta
veşniciei

deschisă-ngust spre
Paradisul
unde nu intră orişicine,
doar cei ce-s obsedaţi
de visul care şi când se
duce, vine...

Constantin N.

Şi astăzi frecventez
izvoare- le acelor clipe
suspendate în centrul
sufletului care
mă protejează de
păcate.

2013

Un mire în

CAPUL OBSCUR E UN CAP DUR

Un om cu capu-
ncremenit mai bine-
ar sta la el, acasă, să
nu se-avânte-n infinit
că intră-n propria lui
plasă

de-obsesii, cale
strâmbă şi tot ce-i mai
toxic şi mai plin de-al
viperii cu corn venin –
duşmanul zorilor de
zi.

Nemarginile n-au
contur, strivesc, nu ştiu
ce-i îndurarea; capul
obscur e un cap dur,
degeaba îi arăţi cărarea.

Busolă care crede-n
van că-i centrul lumii
şi că este stăpână
peste orice creste
cu fruntea-n cerul
diafan;

Un mire în

Constantin N.

Acul magnetic, ca o
umbră bezmetic
umblă-n trupul ei;
poiana fără flori şi
miei
e un nonsens cu soartă
sumbră.

Fructul invidiei,
căzut din pomul
vieţii în uitare;
capul patrat e o
eroare crescută în
necunosut;

i-a plăcut noaptea şi
uitarea de ele are-n
prezent parte; totul
se-ntâmplă ca la
carte, şi ce adâncă
este marea!...

Şi cât de-nalte-ale ei
valuri
ce vin cu toţi
rechinii lor
să-nghită-un cap fără
de zbor, străin de orice
idealuri!...

2013

Constantin N.

Un mire în

SEGMENT DE CRONICĂ

Actualitatea
este
polireumatică;
umblă printre noi o
veste foarte
emblematică:

răul n-are gând să
scadă, criza e tot
mai adâncă,
bulgărele de
zăpadă –
n rostogol se face
stâncă...

Viituri
neaşteptate –
caracatiţa
enormă, diformă
şi fără normă, e-n
cetate şi în toate.

Se-nmulţesc în ogor
spinii, lumea umblă
roasă-n coate;
parlamentele ruşinii
joacă polka pe
furate...

Un mire în

Joacă scaraoschi
sârba pe grumazul
celor mulţi, pe care
dacă-i asculţi
te ia mila, te ia
scârba.

Constantin N.

Fiindcă-aceşti desculţi
îi urcă şi pe trepte şi-n
fotolii unde rod ca
nişte molii
truda noatră şi ne
spurcă.

Oamenii se duc la
vot, la promisiuni
bizare, varanii îi
pupă-n bot,
şi-apoi le fac zile-
amare.

Căci ei sunt
parlamentarii plini de
roluri, plini de goluri;
corbii sunt mai corbi în
stoluri când usucă şi
arţarii.

Căci sunt roată la
căruţă şi scânduri
la şandrama îţi
surâd dar nu te
cruţă de zici nu! în
loc de da!

Sunt teme de
epigrame
de satire şi de

Constantin N.

bârfe,
ei se văd icoane-n
rame
dar, în fapt, sunt
nişte târfe

Un mire în

ieşite la drumul mare,
ascunzându-şi, cât
pot, sida, mint fără
neruşinare
şi se-ntind ca
pălămida;

Fie plantă, fie
peşte, ei sunt
răpitori oricum,
de aceea ies la
drum
ca să-ţi strângă viaţa-n
cleşte.

şi să-i mai votezi o
dată pe cei ce-ţi
sug sângele;
cronică, deplânge-
le
soarta lor
nebotezată!

2013

Un mire în

Constantin N.

ÎNDEMN

Să mergem, tineri, pe la schituri,
să-ntârziem la mănăstiri
şi ne vom umple de venituri- le-adevăratei fericiri.

Vom sta de vorbă cu duhovnici şi vom afla învăţăminte
ce ne vor face şi mai dornici de a trăi în cele sfinte.

Ne vom da seama de distanţa dintre noroc şi nenoroc
şi vom vedea că în balanţa vieţii nu-s pe-acelaşi loc.

Vom lăsa în pridvor ştiinţa ce nu ne scapă de poveri, şi
vom înaripa fiinţa eternei noastre primăveri

cu mulţumirea şi
seninul livezilor în
plină floare,
să facem sufletului
plinul
cu dragostea
nemuritoare.

Un mire în

Pe calea mântuirii
noastre scăpăm de tot
ce ne-nvenină, căci ale
sufletului astre
dau şi materiei
lumină.

În lumea plină de
esenţe, să-i smulgem
nopţii zorile, dintr-
ale patimilor zdrenţe
să fim ca sărbătorile

ce-n traiul altor
orizonturi, în bătălii
cumplite le
salvăm pe propriile
fronturi
când ne lovesc
ispitele.

Să mergem, tineri, pe la
schituri,
între-ale brazilor
miresme,
şi-n ceru-adânc şi plin de
mituri să înălţăm
catapetesme.

2013

Un mire în

Constantin N.

ÎNGERULUI MEU PROTECTOR

Domnişoarei Dr.
Cristina

Suiam vesel panta
vieţii ca tot omul
prins de fapte- le
ieşirii dintr-o noapte
ce ne dă de toţi
pereţii.

Să trăieşti în miez
cuvântul
nu-i un lucru
oarecare,
te trezeşti doar când
pământul îţi fuge de
sub picioare...

Rupere de nori în
plină după-amiază
calmă şi cum rar
întâlneşti o zi mai
lucidă şi senină.

Pe unde am vrut
să trec apa era-n
spume încă,

tulbure şi foarte-
adâncă de era să
mă înec.

Un mire în

Mi-ai întins la timp o
mână de-ajutor şi
mult mai mult... de
aceea am un cult
pentru buna mea
stăpână.

Azi mă ruşinez de
clipa când m-am
văzut goluţ-gol
încercînd să-mi trag
aripa- mpotmolită în
nămol.

Doamne, la câte
încercări mai suntem
supuşi în viaţă şi ce
multe disperări
ne vînd sufletul la
piaţă!

Numai dragostea e-n
stare să facă din
greu, uşor, trecându-
ne peste mare
şi din azi spre
viitor.

06 – 2013

Constantin N.

PODUL DE FLORI

Dă-te,
moarte, la
o parte
ca să treacă
Neamul meu şi să
scoată de la greu
pe-al său frate
după cum scrie la
carte bunul nostru
Dumnezeu, Care-
acum ne face parte...

Dă-te,
moarte, la
o parte
ca să intru-n casa mea
pustiită, geamuri
sparte, uşi furate,
câini ucişi
şi livada de
caişi
ajunsă
asemenea...

Neamu-i neam, nu
suntem trei
să-l desparţi după
cum vrei;

Constantin N.

avem toţi aceeaşi
limbă, avem toţi
aceiaşi morţi;
azi în casa lor se
plimbă numai
venetici şi hoţi,
nori ce-ntunecă
amiaza toxine ce
strică fraza
care fără de răgaz
a

Un mire în

rupt şi gard, a mutat
porţi;

s-au crezut pe veci
stăpâni peste mulţi
şi pe români, până
Pronia de Sus,
i-a-mpărţit, i-a mai
redus de nu mai
fac ei ce vor cu
vrerea
popoarelor...

Pod de aur, pod de
flori dinspre noapte
înspre zori, dinspre
cei care o neagă
înspre ţara noastră-ntreagă,
dinspre iad spre libertate,
dinspre duşmani înspre
frate,
dinspre ură spre
iubire, dinspre vrajbă
spre unire, dinspre
sărăcii spre-avere,
dinspre moarte spre-
nviere,
spre o ţară numai
sori,
pod de aur, pod de flori...

Un mire în

1991

185

Constantin N.

SFAT VOINŢEI

Viaţa nu-i o
parodie
ca să
fie
cum ai vrea;
uneori e mai
uşoară, alteori
este mai grea,
orice păsărică
zboară
şi când vremea
este rea.

Cine dintre noi nu
ştie că destinul
nostru, nu-i armă
aşezată-n cui
sabie în panoplie
şi tu, gata ca să
spui că este la
datorie.

Viaţa care nu ne-
aşteaptă ne
îndeamnă să fim
treji: credinţa în
mâna dreaptă,

inimile de viteji
şi convingerea
crescândă
că ajungem la
izbândă.

Un mire în

Dacă dragostea-i
stăpână, şi speranţa
la-ndemână
şi prin spini îţi
croieşti cale
cu proiecte
ideale
pe care unii le
lasă
pe-altădată, nu le
pasă, din păcate,
laşitate...

cum mereu suntem pe
valuri, chiar de vâslele
sunt rupte,
dăm din mâini, dăm din
picioare,
orice mare are
maluri, unele chiar
foarte-abrupte; cine
are idealuri,
are-n inimă-
ajutoare ce-l
învaţă ca să
lupte.

Săbii, paloşe,
pistoale sunt
simboluri care vor
să ne treacă mai

Un mire în

uşor peste orice
val sau vale, să se
facă luntre-punte
ca virtutea să
înfrunte
cu voinţa, orice
greu, orice beznă
ce ne scurmă
şi s-ajungem pân' la
urmă,
în preajma lui Dumnezeu...

2005

Constantin N.

AM FOST VRĂJIT ŞI AM RĂMAS

Au trecut anii şi aş
vrea să vă
destăinui, fără jenă,
din filmul vieţii mele-o
scenă de sfântă cum e
dragostea.

În orice ţinere de
minte, întotdeauna
se fixează, cel mai
fidel, întâia rază
care e şi cea mai
fierbinte.

Intimităţi, comori
păstrate
în cel mai vechi dintre
altare, pe care rareori
le scoate inima noastră
la plimbare.

Trăim cu ele,
suntem noi, ca
spiţele din centrul
roţii vieţii... râdem
de cei goi, de
sentimente şi
emoţii.

Constantin N.

Ca-ntr-o oglindă şi-acum
vii dintr-un aproape-n
mai aproape clavir cu
nevăzute clape
interpretând vii
simfonii.

Un mire în

Eram vrăjit, aveam
vedenii cu zâne
izvorând din dor, fete
morgane şi sânzienii,
mă dansau ca la
nunta lor.

Pluteam cu tine prin
eter, nu vedeam
dedesubt decât
ce-i pe pământ mai sfânt
şi-atât
şi-n rest, minunile
din cer:

Roiuri de aştri, şi-ntr-o
parte, fiinţe-n spirit ca
şi noi, citeau metafore-
ntr-o carte cu
vremurile de apoi.

Atâtea amintiri
converg
în ritmul care mă
îndeamnă să spun la
lume ce înseamnă
trăirile ce nu se şterg.

Câmpulung
Moldovenesc

Un mire în

Constantin N.

DESTIN

Refuz întâlnirea aceloraşi
consoane şi-al altor semne, dând
piept între ele; sunt vrăjit când
luna răstoarnă pe tăpşane
camioane de brăţări şi inele.

Ai spune că-i ceva descriptiv,
nişte forme fără fond, închipuiri
pasagere,
dar mierea şi aurul pot să
transforme somnul nopţii în
priveghere;

Plictisul şesului, în gură
de rai, prin harul care
uneşte şi schimbă al
oamenilor fel de a fi şi
limbă,
pregătindu-i pentru-n altfel
de trai.

Ei ştiu că există pante
abrupte pe care suind,
mai şi cazi,
dar ochii rămân la pădurea
de brazi şi nu la condeiele
rupte.

Constantin N.

Iluzionişti, improvizând
simţirea,
Cu vorbe turnate
anapoda cred că aşa
pot înşela sufletul
poeziei: **iubirea**

Un mire în

Să-i spunem, consecutiv,
armonie- dorul de unitatea
dintâi-
glasul care de mic mi-a şoptit:
„Rămâi la mine, eu sunt
izvorul cu apă vie”.

Dar mi-au ieşit în cale
obstacole, capcanele
istoriei la pândă...
am trecut totuşi peste
orice osândă şi-am rămas
cucerit de miracole.

Cu transa energiilor
din zori
izvorâtoare de mir şi de
bine... Sunt uimit de livezile
pline de flori, privighetori,
culori, miresme, albine...

Foarte atent la tot ce
preface grija în zâmbet,
necazu-n avânt
uit ce nu-mi place, cânt ce-mi
desface aripile dragostei pe-
acest Pământ...

Şi-asa mă simt laolaltă
cu toate câte-s în opera
lui Dumnezeu spre-a

Un mire în
cărei primordialitate
iubind, ne vom întoarce
mereu.

2013

Constantin N.

PRIN CIREŞARUL PLIN DE VIAŢĂ

Este-o festivitate în
natură, cireşile-n
livezi se coc,
am vrea să fim mai
launloc,
străini de rătăciri
şi ură.

În sate se sfinţesc
biserici, dorinţele
roiesc noi, grădinile,
în haine noi,
au ochi dumnezeieşti,
feerici.

Crestele au sub ele
munţi cu mănăstiri,
datini, modele, cu
viaţa tainelor din
nunţi
şi cu-nţelesul din
inele.

Trăim adânci
presentimente că vom
scăpa de-atâtea rele;
iubirea-i gata să ne

Constantin N.

spele
de orice datorii
scadente.

Mirări, emoţii,
simetrii răsar din
forma florilor,
culori şi
pangeometrii
intrând în al
naturii cor

Un mire în

de serafimi veniţi
anume- n această
Dacie mănoasă astăzi,
cu-atâta zestre scoasă
aici, dar şi-n întreaga
lume.

Cum în al vieţii laic
centru, nemulţumirile
sporesc
să nu uităm că luptăm
pentru
sufletul nostru
românesc.

Şi vom trăi mai plini
de har, un dar pe care
Dumnezeu ni l-a lăsat,
ca noi măcar
să nu ne jeluim
mereu.

Să ne sculăm mai
dimineaţă şi vom avea
în toate spor! Ce
frumos este acest
zbor Prin Cireşarul
plin de viaţă.

2013

Un mire în

Constantin N.

DAR NUMAI ÎNTOARCEREA...

Sună clopoţelul lecţiilor
mele, mă întorc la masa
plină de izvoare- le ce
nicicum nu vor să mă-nşele
precum jurămintele foarte-
ntâmplătoare...

Astăzi pe o pernă, mâine pe
o alta,
instabilitatea-i totuşi un
cusur; ce fermecătoare-i
primăvara-nalta minune a
cerurilor pline de azur.

Bună o fi umbra-n iulie
fierbinte şi norul când
seceta usucă izvoare, bun
este la foame şi un blid de
linte,
dar numai întoarcerea-i
binefăcătoare.

Gusturile noastre-s tare
curioase
unul te atrage, altul te şi
pierde,
ne cuceresc faptele cele mai

frumoase care sunt ca bradul
de-a pururea verde!

Un mire în

Este o parabolă-n Noul
Testament când un fiu
răzleţ se-ntoarce-acasă;
tatăl înţelept trece
indulgent,
peste-o rătăcire, şi-l cheamă
la masă.

Un frate se tulbură, nu este
de-acord cumva să se taie
vita cea mai grasă; decizia
tatei este un record
ce ne trece dincolo de tot ce
ne-apasă.

Invidia este la un pas
de ură,
cum adesea vorba-i la un pas
de faptă, iubirea, stăpână pe-
ntreaga natură, între oameni
este cea mai înţeleptă.

Cine este-nvinsul, cine-
nvingătorul răspunsul îl ştie
numai poezia care
depăşeşte seceta şi norul
şi salvează lumea doar cu
armonia.

1979

Un mire în

Constantin N.

PREDESTINARE

Poeţii vin în lume să
iubească tot ce
înseamnă armonie,
nu au trăire
pământească,
vin din, şi se întorc în
veşnicie.

Sunt androgini, cu soarele
pe faţă, privirea trece
dincolo de zări, merg în
picioare pe aceste mări pe
care valurile îi răsfaţă.

Pasionaţi de-adâncuri şi de
creste,
de felul oamenilor de a fi,
aduc în lume cea mai
mare veste: miracolul
puterii de-a iubi.

Aici se-ntâmplă marile
minuni şi tot aici atâtea
profeţii,
au aripi, trec peste
genuni,
slăvesc pe cei plecaţi şi cântă

Constantin N.

pe cei vii.

Un mire în

Iubirile-i susţin în tot ce
scriu. căci dragostea le
luminează mersul, şi
niciodată nu e prea târziu
să vezi că strâng în braţe
universul.

Ei sunt conjuncţiile dintre ieri
şi mâine, dintre ce-i trecător şi
ce e fără moarte; iubirea lor
produce şi împarte
aerul vieţii, apă, vin şi
pâine...

Străini de-orgolii, bârfe şi
de ură, de tot ce-ar
întrista această lume,
poeţii fac din dragoste un
nume, că-i prima şi a doua
lor natură.

Această stare de
copilărie
le motivează rolul lor
de-a fi, de a preface
noaptea-n zi
şi clipa instabilă-n
veşnicie.

2013

Un mire în

Constantin N.

Cuprins

Cuvânt înainte.....3
Fiorii Adolescenţei.....5
Liceenii .I 6
Liceenii .II. 7
Nu vine iubita.....9
Fiule, scoală-te şi nu te mai teme.....10
E vârsta marilor iluzii.....11
Un mire în flăcări.....13
Dragostea.....15
Construcţii.....16
Sunt

bacalaureat.....
.....18
În vacanţa de
vară.....19
Pitpalacul.....
.....20
Se simte răul intrat în
cetate.....21
Iubirea
ştie... .....
...23
Prima
iubire.....
....24
Iubirea şi legile
ei.....25
Sunt îndrăgostit de-o
fată.....26
Să legăm căţelele
gurii.....27
Simt că vine Sfântul
Paşte.....28
Balada triplei
pedepsiri.....30
Orizontul tare-nchis
e!.....32
Un copil intră-ntr-un alt
univers.....33
Deportaţii se-ncuie în
casă.....34

Constantin N.
Între aceste oglinzi paralele.....35

Un mire în

Grea mai este noaptea asta!.....36
Din balada unui iad.....37
Muzică la imperfect.....41
Străini de iubire.....42
Frumoasă-i Loreley pe stânci.....43
Invitaţie.....45
Tu eşti!.....46
La întâlnire.....47
La (s)cursuri universitare în 1966.....48
Dragostea întoarsă-n ură.....51
Măicăă, iartă-ne, înainte să pleci!.....52
Berze trag pe zare dungi.....53
Plopii aprinşi.....54

Un mire în

Toamnă-n sat.....55
Stări emotive.....56
Ce bine e când poţi să speri.....57
Decizie.....59
Dureri.....60
Uneori.....61
Pe Rarău.....62
Intemperii.....63
La început a fost... 64
Biserica din Şurdeşti.....65
Vară.....67
Orizontu-i îngust şi opac.....68
Poetu-i ca pruncul.....69
Între visare şi dor.....70

Taina ce n-o spun
oricui.....71

Mărturisire.....72
Anomalii.....74
Mă uit înapoi.....76
Eseu autumnal.....77
Vremuri de bejenie.....79
Noiembrie.....81
Semnal.....82
Accident.....83
Nevăzătorul.....85
Beatitudine.....86
Uneori, toate-s întoarse pe dos.....88
Firave scuze.....90
Subtilităţi.....91

Sfârşit de
toamnă.....92
Soarele-alungă
tristeţi.....93
Ameninţaţi suntem de-
orgolii.....94
Scăpăm de plictis cu un
vis.....95
Când iubirile sunt
crude.....96
Pasiuni.....
.....97
Marea poetului
şansă.....98
Leneşul.....
.....99
Aş dori să mă duc şi să
vin.....100
În
grădină.....
.....101
Toxine.....
.....102
Albă, floarea cireşilor...
.....103
Satiră.....
.....104
Golgotha.....
.....106
Semne

rele.....107

Un mire în

Străine pornirile.....108
Părăsesc oraşu-o vreme.....109
În Deltă.....111
Poeţii.....112
Floriile.....113
La Înviere.....114
În evul acesta ocult.....115
Viaţa nu-i pe jumătate.....116
Căutări şi răspunsuri.....118
Se-apropie Sfintele Paşte.....119
Ridicolul ne stă pe-aproape.....120
Vârste.....122
Retrospectivă.....123

Se-nstrăinează omul de el şi de fire.....125
Satul şi veşnicia.....127
Linişte-i în univers.....128
Pe furiş, rândunelele pleacă.....129
Copilăria mă cheamă-napoi.....130
Observaţii dramatice.....132
Dumnezeu binecuvântă.....134
Dragostea-i mereu fierbinte.....136
Din balcon.....138
Starea de veghe.....140
Retrospectivă.....141
Armonii.....143
Sensul plăcerii - sensul căderii.....144
Dă-mi mâna, Doamne, sunt pe ape!.....145

Un mire în
14 ani, dar cum...
.....146

Cât văd şi simt.....147
La nunta lui Omar Khayyam.....148
Ne-nţeapă orice-adevăr.....150
Neînţelesul devine-nţeles.....152
Suzana.....153
Definire.....155
Quintă Socratică.....156
Pe-acest pământ.....157
Am uitat de tot ce e sfânt.....159
Jale.....161
Mă-ncearcă o discretă visare.....163
Oglinzi paralele.....165
Mă-ncearcă totuşi, un regret.....166

În preajma luminii.....168
La sfârşit de facultate.....170
Pamflet.....171
Fusesem cucerit de vraja... 174
Capul obscur e un cap dur.....175
Segment de cronică.....177
Îndemn.....180
Îngerului meu protector.....182
Podul de flori.....184
Sfat voinţei.....186
Am fost vrăjit şi am rămas.....188
Destin.....190
Prin cireşarul plin de viaţă.....192
Dar numai întoarcerea... 194
Predestinare.....196

Constantin N.

202

PRINTED IN ROMANIA

Tipar digital realizat la:

EDITURA ŞI TIPOGRAFIA PIM

Şoseaua Ştefan cel Mare şi Sfânt nr. 4, Iaşi – 700497

Tel.: 0730.086.676; Fax: 0332.440.730

E-mail: editura@pimcopy.ro

www.pimcop

y.ro

NVMI
NE
AFFLA
IVR